

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Nytaarsgave for Damer

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1798

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

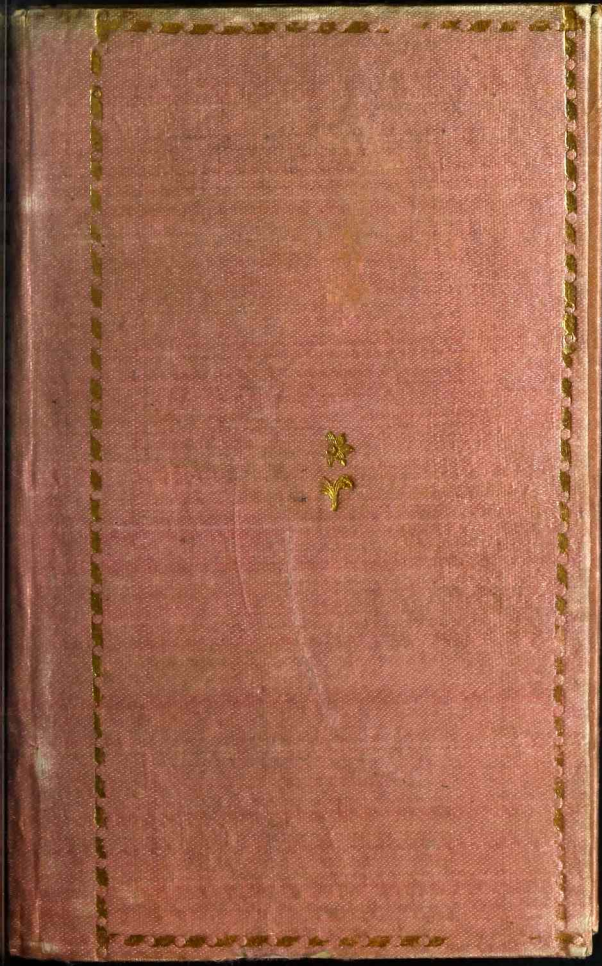
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00298 8

+ REX

tror

52-53-80

EX 1

DA-Box

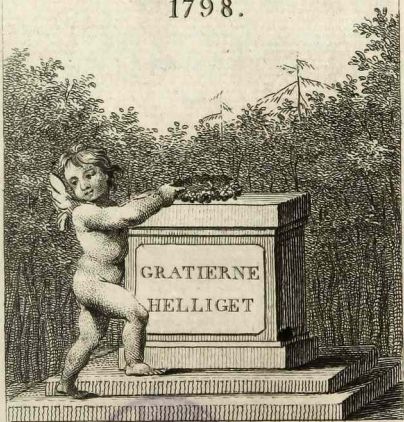
+ REX

NYTAARS GAVE

FOR

DAMER

1798.

Paa S. Pouffens Forlag.

A. Flint d. S. f.

Jenny.

Louise * * * *

helliget.

Du, som fra Kjærligheds Ambraskjød
Hensmiler paa hulde Dage!
Ei hver blev til lykkelig Elkov fod,
Og Glædernes Jord har Plage.
For Andre kun bløde den sømme Varm,
Som venlige Dyd gjør saa stor og varm!
Da muligt, naar Jenny Du tænker,
Mit Offer en Taare Du skjenker.

••

••

••

Lord Tullney var mægtig i Fædres Egn,
 Og stort var hans Herrefæde;
 Ham vajede Kornet i Lundes Hegn;
 Ham jubledes Hyrderes Glæde;
 Ham tonede Jagten i Skov og Dal,
 Og Kilder omsprudsede Tullneyhall;
 Den Borg fra Northumberland's Høje
 Forlystede Sejlernes Dje.

Ford Tullney ombanked' paa Tullneyhall,
 Hans Sjæl var i rædsom Brusen:
 Han hørte kun Græden i Kildens Fald,
 Og Sukken i Lovets Susen;
 Ham Bagteleus' yndige Løgne lod,
 Som flykende Jamren ved Bet sy's Dod;
 Morsf saae han paa smilende Dage,
 Og Nætterne gjøs ved hans Klage.

NE! Betsy, sin væneste, fagre Vid
 Bestedte han uds til Jorden;
 Thi var ham saa veefuldt det øde Liv,
 Thi var han, som roet af Torden.
 Ni Maaneder bar hun sit Hustrue's Navn,
 Da fandt hun en Moders — i Dødens Favn;
 En Datter hun fødte med Vaande,
 Og gjengav Naturen sin Aande.

Ford Iullney sin Datter til Amme gav,
 Og toved' i Borgen ene;
 Snart reistes i Haven paa Lady's Grav
 En Støtte af Marmorstene.
 Den stued' han dagligt; saa gik et Aar;
 End læged' ej Tiden hans dybe Saar;
 Dog nu vare Smerterne blide,
 Og stille han stuedes lide,

Blide Majen omstraalet Naturens Pragt,
 Og Engene prunke saare;
 Stolt Ublerne smykket i Brudedragt,
 Omdustende Lordens Taare.
 Han glødes og haaber, han føler Gud;
 Til Kjærlighed vinker Naturens Bud:
 Han holder dens liflige Kjæde,
 Den aabner hans Hjerter for Glæde.

Flur traver en Ganger ad sjerne Ve,
 Flur farer en Karl til Nimen;
 Og styrkende, fyrig, og stor, og ny,
 Og himmelf er Tullne's Sammen.
 Sin Datter han holder paa løftet Arm,
 Og Faderheld brænder i fulde Barm,
 Og Taaren, som glimrende bæver,
 Kun Vidner til Salighed Kræver.

Som Liljen i Dalen var J e n n y hvid,
 Paa Kinden var Morgenrøde;
 Og Sjænes Glæds var, som Middag, blid;
 De løber til Kys indbøde;
 Som R a p h a e l s Engle hun yndigt loe;
 Den Kropp var saa veer, den Sjæl saa frø;
 Med Sundhed og Ufkyld i Lader
 Fortryllede BARNET sin Fader.

Nu Taaren, som fordum nedraude af Sorg,
 Af Saligheds Fylde strømte;
 Nu toned' Kun Glæder i Dulluens Borg;
 Glad fjerneste Tid han dromte.
 — Af! hvad var vort Liv, om ej mangen Stund
 Vi skuffedes listigt af Dram og Blund?
 O! signer det Mulm, som indhøller
 Den Fremtid, der forud os tryller! —

De Sommere løbe, de Vintre gaar,
 Naak vover den hulde Spæde;
 Ein Jennylid vogter Ford Tulluey paa,
 Den Datter er al hans Glæde.
 Saa kjælent ham favner den trinde Arm,
 Saa kjælent hun klynger sig til hans Varm:
 End Kinderne farve sig ikke
 Ved Faderens forskende Blikke.

De Sommere løbe, de Vintre gaar,
 Hver Kunst vil nu Jennylære:
 Hver Kunst, hun kun hester sit Dje paa,
 Ei hende, hun den gjor Ere.
 Hun stiger i Hyldest, i Kraft, i Vid,
 Og Tulluey velsigner hver Jennyl's Tid;
 Men, ak! at han maatte forglemme
 Hver faderligt varslende Stemme!

De Sommere løbe, de Vintre gaae,
 Den Fader sit Barn tilbeder:
 Hvert Puske han lader sin Yndling naae,
 Han Puskerne selv opleder;
 Og suarligt de vore til fæer og fæer;
 Og skændigt han frydes, og skjenker Meer;
 Ej Hjertet formaaer, at modsiges
 Den elskede, tryllende Pige.

De Sommere løbe, de Vintre gaae,
 I frydelig Lighed sage;
 Dog stærkere skinned' de Dine blaae,
 De Lokker saa skjønt tiltage;
 Alt yndeligt fyldes ung J e n n y's Barn;
 Alt meer hun ved Faderens Kys er varm,
 Og Bløhedens Rose fremsmiler,
 Naar omt ved hans Hjerte hun hviler.

Nu foler Miß J e n n y en ukjendt Trang,
 Og skundom et Suk opstiger,
 Og skundom hun nynner sergmodig Sang,
 Og kedes ved Leeg med Piger.
 Snart pibler en Taare, Kjønt hun er glad,
 Og Hjertet forlanger, hun veed ej, hvad;
 Og Taaren, som pibede, glider,
 Fast hun den i Faldet modstrider.

Hun stuer Naturen i Vaarens Dragt,
 Paa qvidrende Jugl hun stirrer;
 Og Omhedens Tryslen med elsket Magt
 Den Yndiges Sjel forvirrer.
 Om Faderens Hals hun sig heftigt suoer,
 Og fuldt ved hans Kjarategn sig lennet troer;
 Men S u l l n e y forskaaer hendes Smerte,
 Og Fryd gjenuemluer hans Hjerte.

Han drager til Engellands Hovedstad,
 Saa stolt af sin Datter Kjære.
 "Min Svigersøn", tænker den Lord saa glad,
 "Skal rigeste Hertug være.
 "Min Jenny er ædel og faur og huld:
 "Hun glimre med Perler, med Steen og Guld,
 "At hver i de sunkende Sale
 "Verust om Miss Lullney man tale!"

Ung Jenny, fuldblomstrende, fjon og blid,
 Som svævende Huldgudinde,
 Alt Huldning af Mænd og af Qvinder Mid
 Kunsten forstaaer at vinde.
 Hun tumler i Glæde fra Sal til Sal,
 Som legende Zephyr, fra Val til Val;
 Ei kjendt med de vorende Farer,
 Hun throner paa sukkende Stærer.

Nu Bejlere komme med Prunk og Larm,
 Og andre med sledske Bønner :
 For ingen oplues den Jomfrue ; Varm,
 Elst ingen Miß Tulluey lønner.
 Hun spørger : "Hvad frommer vel Guld og Bram,
 "Og hyllet ej fast sig i Sledskheds Hamm ? —
 "Nej, den, mig til Altvet skal føre,
 "Min Rigdom ej, — jeg ham skal rore."

Af skinnende Hals hun de Perler tog,
 Den guldstukne Dragt borthangte ;
 Af Armen de demantne Baand hun drog,
 Af Haaret hun Fjeren slængte.
 Nu, klædt i Linon, hun med nydig Haand
 Omgjorde Livet med blegrodt Baand ;
 Halvt Lilliebarmen sig hæved",
 Den svangløse Loffer omsvæved".

Saa gik hun i Kreds, hvor ej Hoffolk gaae,
 Saa vanked' hun der med Glæde;
 Med spejdende Blikke den hende saae
 I kummerfri Dands at træde.

Sir John gjennemod hendes Pies Glæds;
 Han bød hende op til en Valtse; Dands;
 Hun støj gjennem studsende Rader,
 Og glemte sig selv og sin Fader.

Hun støj med Sir John i den Valtse Dands,
 Saa blødeligt tet omarmet;
 I Hvirvlerne bævede Pigens Krands,
 Og Hjertet saa flux blev varmet.
 Paa Ridderens Skuldre var bløden Arm,
 Ved Ridderens Hjerte var stegen Varm,
 Og Sjelen saa nær ved at blunde,
 Mens Verdener om den forsvunde.

De pustede, de hvil'de sig begge To,
 Sir John ved Miss Jennys Side;
 Men Hvilen af Dandsen var ingen No,
 End Hænderne sammenglide;
 I brændende Djekast, afbrudt Lyd,
 Var Himmel og Helved, var Dval og Fryd;
 Hos Ridderen stormede det saare,
 Hos Jenny fremstjal sig en Taare.

Nu løstes hans Tunge: "O Mø saa huld!
 "Bliv min, Du Tilbedelige!
 "Din Ynde jeg hylder, og ej dit Guld:
 "Jeg bøjer mig ej for Rige.
 "Til Nøjsomheds Fordring i Jevnheds Skjød
 "Jeg rundeligt Nok af min Skjebne nød;
 "Og Kjærligheds Luer at nære
 "Min Tid og min Stolthed skal være."

”Bliv min! og jeg lover dig, hver din Lust

”Min helligste Lov skal være;

”At fylde med Saligheds Væld dit Bryst

”Skal vorde min Roes og Ære.”

(Den Ridder var ædel, var rank og foer,

Dg ejed' den Udsærd, som tækkes Møer,

Den Kjæthed og Blidhed tillige,

Som fængster hver selende Pige.)

Nu bluffer Miss Jenny, er kold og varm,

Som Jis, og som idel Lue;

Nu stiger, nu falder den skjonne Barm,

Dg Hjert ej op tør skue.

Hun bøber, vil tænke, men kan det ej;

Hun prøver, men kan ikke sige Nej;

Mens Blyhed mod Hjertet vil stræbe,

Undslipper et Ja hendes Læbe.

Saa tumler han hjem imod Morgenstund,
 Og savner sin vaagne Fader:
 Med skjælvende Nøje sin favre Mund
 Hun strax om Sir John oplader.
 Beaandet af Elskov nu Talens Strøm
 Forkynder den Lord hans Udkaarnes Drom,
 Den Drom om de kommende Glæder,
 Den Haabet sin Yndling tilsteder.

Ud soer han af Sengen, og rædsomt snøs:
 "En Ridder, en Ridder, Pige!"
 Og Jenny forstod ham ej, stirred', gjæs,
 Og vidste ej Ord at sige.
 "En Ridder." saa snøs han, "ved Himlens Gud!
 "En Lord! — eller aldrig du vorder Brud.
 "Gak fra mig! En Lord skal det være,
 "Som deler mit Guld og min Ære."

Seo gif hun med Ihuslagen Sands derfra,
 Hun gif med utolket Smerte.

Hun tænkte sin Fader, Sir John, sit Ja,
 Og Døden omkrøb det Hjerte.

Men Elskoven vandt: "Ih du fromme Gud!

"Naar gav mig min Fader saa grumt et Død?

"Han giver nok siden sit Minde."

Hun troelig lod Kærlighed vinde.

Han sperred' sin Datter i Kamret ind,

Da voxed' just Elskovs Flamme,

Da voxed' just Gjenstrid i Vigefind,

Og gjorde hans Vert til Skamme.

Hun net af sit Lagen en Strikke skar,

Der hende fra Vinduet paa Gaden bar:

Alt aarle hun flap af sit Fængsel,

Og lilled' sin Elskedes Fængsel.

"Til Præsten, min Johu, paa det Verden ej
 "Forklæfret din Skyldfrie Pige!"
 Saa bød hun, og straxen ad Kirkevej
 I færdige Vogn de stige.
 For Alret de mødte, de hulde To,
 For Præsten de svore hinanden Tro,
 Og I en nyild, uden at bave,
 Drog hjem med sin Ridder den gieve.

Hun sendte Lord Tullney med Brev et Bud:
 "O! giv nu dit Fader's Minde!"
 "I Brede du skued' min Ridders Brud:
 "Tilgiv nu hans Egteqvinde!
 "Ne! hvad har jeg gjort, at du vredtes saa?
 "Jeg ømt dig skal pleje til Alder graa;
 "Sir Johu dig tilfode vil falde:
 "Tilsted ham, dig Fader at kalde!"

Saa svared' den Fader : "Her sendes dig
 "Dit Guld, dine Edelstene.
 "Jeg bander dig ej, skønt du trodsed' mig ;
 "Men nu vil jeg boe alene.
 "Drag hjem med din Skotte paa Sjeddejagt !
 "Epiis Havrebred med ham i Badmøls Dragt !
 "Min Brede han aldrig skal bøje :
 "Farvel ! Kom ej meer for mit Øje !"

Ein Kummer hun tommer i heden Graad,
 Og striddelig Taaren rinder,
 Mens J o h n. skønt hans blussende Kind er vaad,
 Afstørrer den Armes Kiuder.
 I Veemod saa sjunke de, Bryst ved Bryst,
 Men sjunke fra Veemod i Omheds Ænst ;
 Thi Ungdom og Elskov bortsmile
 Al Kummers forgiftede Pile.

"Vi lyde min Fader," var Jeuny's Ord,
 Mens kjælent hun John omarmet,
 "Vi fare herfra til dit Fædre-Nord!
 "Der Ingen med Haanblæk harmer.
 "Alt nøjes med Videt, er sødt og let,
 "Naar Kjærlighed for os velsigner det:
 "Maaskee, før et Aar er hevrundet,
 "Min Fader sin Harm har forvundet."

Alt roe de paa Themsen fra Huus til Huus
 Det rolige Hav imøde,
 Og nydigt i Flodens de lette Kruus
 Sig spejler den Aftenrøde.
 Alt naae de til Skibet; det Hav er glat;
 Der saligt de slumre den Drykkupsnat,
 Og vækkes af purpurklædt Morgen,
 Og blidere føle de Sorgen.

Paa Havet de glide med sagte Bør
 Alf spogende Vestenvinde,
 Og Haab sig fremlister, og Kummer doer,
 Alt medens de Strande soinde;
 Og Haabet oplues i Elskovs Havn:
 De dremme sig alt i den skofte Havn;
 Ni Dogn over Havet de glide,
 Forglemmende næsten, at lide.

Lord Tullney sig ledte ved egen Harm,
 Han ledte sig ved at bande:
 Thi drog han fra Staden med angstet Barm,
 Med Sex han det hjem lod staaude.
 Han naa'de sin Borg; men den stummel var,
 Endskjønt det var Foraar, og Dagen klar:
 Hvor Jenny ej loe, var det øde;
 Hans Hjerte begyndte at bløde.

"NE! altid jeg sejed' min Jenny far:
 "Nu var jeg den haarde Fader.
 "Vor Herre, tilgiv mig! Nu Bod jeg gjer;
 "Jeg nu hendes Balsg tillader.
 "Jeg flux til Sir John vil opsende Bud,
 "Og kalde ham Son, og mit Barn hans Brud.
 "Jeg Gud i Misfundhed vil ligne,
 "Og mig mine Børn skal velsigne."

Ni Dogn over Havet Sir John og Viv
 I frydelig Tryghed soaved';
 Da truede Fare hver Sejlers Liv:
 En Storm fra Nordost sig haved'.
 Hunkt larmede Bølgen, og steeg, og steeg,
 Den fraaded', og Glæden fra Parret voeg:
 Vel sejed' det Labe til Labe,
 Men Angester Elskov modstræbe.

"Ne, at jeg min Fader fortornet har!
 "Ne! derfor jeg nu maa lide;
 "D! J o h n, o! min J o h n, om nu du ej var..."
 Saa venede sig den Blide.
 Men Velgen sig taarned' til Mord og Gru,
 Og slog det arbejdende Skib itu:
 En Planke mod Ridderen stodte,
 Dog greb han sin Qvinde, og blødte.

Paa Planken han soommed' med Byrde kjær,
 Det J e n n y omarmed' Manden;
 Men, o! hvor han blødte, saa fiern og nær
 Flød Blod mellem Vand til Stranden.
 Kort øjned' Lord Tullney fra Tullneyhall
 Den Jammer, og iled' af Marmorfal:
 Han iled', at hjælpe de Arme,
 Som kæmped' mod Volgernes Harme.

Han kom, og han skued' — "O Gud! o Gud!"
 Saa freg han, og tav i Dage:
 Sir John var alt død; men halvdøde Brud
 End kunde sit: "Fader!" klage,
 "O Fader, tilgiv mig i Dødens Stund!"
 Da tav, og da blegued' den Rosenmund;
 Dog end fik hun heftet med Noje
 Paa Manden det bristende Øje.

Lord Tullney hos Bet sy dem jorde lod,
 Og teved' i Borgen ene.
 Snart kostelig Stotte paa Graven stod
 Af hoibeste Marmorstene.
 Den skued' han daglig; saa gik-et Nar:
 Men Tiden ej læged' hans dybe Saar.
 Stum bar han, og tryktes af Sorgen,
 Og skued' med Jammer hver Morgen.

Han tørredes hen under besse Nag,
 Til Vindring han Jutet kjendte ;
 Om sovnløse Nat og om øde Dag
 Af Tørst efter Død han brændte.
 Da læffede Himlen hans Lue : Tørst ;
 Thi Dødsstrimen kom : da han smil'de først,
 Saa bød han sig baaren i Haven,
 Der døde den Diding paa Graven.

† a f t e .

† f j e r

Skjerven.

Til Louise . . . .

paa Hendes Andens Bryllupsdag.

Sonner.

Du Harpen staaer, bestraaet af Phoebi Glæds:
Parnassets Fyrste kalder Dig Veninde;
Dig Amor gav sin bedste Myrthekrands,
Dg, tryllet, signer Du den skjønnne Blinde;

Lyksalig, stolt Du vidner: "Jeg er Qvinde!"
Dg Hjertet smelter hen i Skildfri Sands,
Meus Dydens Genier Dit Haar omvinde,
Dj gjøre Dine Fjed til Glædens Dands.

Et større Held kan ingen Sanger prise;
Dog, Edle, Meer jeg Dig saa gjerne gav,
Om blot en Skjerv jeg havde at forlise.

Mit Puske tag!ynd Draaben af et Hav!
Vær altid lykkelig, som nu, Louise,
Dg silde klynke Skarer ved din Grav!

Haste.

Qvin:

Qvindens Kald.

Til Frederike K^o.

Smigers Trylle: Nectar faaer Du ikke;

Veligt Venſkab aldrig byder den:

Sandhed, ſikke, gode Frederike,

Ikkun Sandhed ofrer Dig en Ven.

See, naar Smigers Luſt: Phantomer ſoinde,

Og paa Fryds Ruiner Hunger ſtaaer,

Sandhed er i Winter, ſom i Vaar,

Vel alvorlig, o! men ſkion, Veninde!

For at ſnykke Jorden blev en Pige,

For at ſigne Manden blev hun Bio:

"Nyder Livets Fryd og Sorg tillige!"

Blev den ſkionne Lov for falleds Liv.

Men, naar Manden byder Trods til Fare,

Naar haſt ſoeder for at vinde Drod,

Milde Naturens Stemme Qvinden bed,

Troligt paa ſit Hjem at tage Vare.

Med et Smil at jøvne Klippe: Veje,
 Og i Storm at yde Sagtmøds Raad;
 Punt at flabe trætte Mages Pleje,
 Af hans Barm at drage Kummer's Braad;
 Trængt om Ulfoms Bævt og Dyd at frede,
 Og at danne den til Godes Fred —
 Niffler, det er huudlig Qvindedyd,
 Den erstatter Paradiis heruede.

Ei den glimrer, o! men den velsigner:
 Liffigt rinder Dagen ved dens Bud,
 Og hvert Blund Naturens Hvile ligner:
 Sevnem klækker unge Kræfter ud.
 Denne Dyd til Livets Aftenrøde
 Trodser Armod, Kummer, Uret, Fald —
 Vige, jeg har viist Dig Qvindens Kald:
 Gaf det Kjønt, som hidindtil, imode!

Hæsee.

Sen:

Sendebræv

fra en Olding til en Brød.

Kjøbenhavn, d. 1 Julii 1797.

Fra fjerne Strand en venlig Hilsen Lyder,
 En Oldings Hjerte, Pige, hilser Dig,
 Og næsten Fadersynd det Hjerte under
 Jordt Din store Scene aabner sig.
 Du hidtil dandsed' let paa Blomsterveje,
 Og Huldning mødte hvert Dit Zephyrsied,
 Og Himlen Omhu bar for Barndoms Pleje,
 For Ungdoms Vægt, for Liv og Munterhed.
 Fra Baggens Id til Legens halde Dage,
 Ved flittig Aft paa hædret Moders Raad,
 Det blev Din Lod, hver Edel at behage,
 Det blev Din Noes, at takkes os ved Naad.
 O! Under blev Din Trang: dens lette Riade
 Ei Du som Naad, Du den som Smykke bar,
 Og vor og Jordens, vor og Himlens Glæde

Dit kostelige Cherub-Smykke var,
 Dog, Blyheds tette Sker den Glænds indhyllet,
 Den Slægt og Frænder glade stirred' paa:
 Du kun en liden hunselig Kredts fortryllet':
 Nu skal Du frem til større Kredse gaae.
 Vel mangen Veemods-Taare hedt skal glide,
 Naar Du skal drages af Forældres Favn:
 Men husk, Du vandrer ved en Mages Side,
 For der at vinde Danneqvindes Navn!

Dit Kald er stort og skönt: fra Piges Lykke
 Til Hustrues-Lykke nu Du haver Dig.
 En verdig Vorger i sin Favn at trykke,
 Og ved hans Daad forædlet føle sig;
 At tørre Sveden af den Trættes Pande,
 Og kysse hver dens dybe Rynke bort;
 Og Honning i hver Malurtkalk at blande,
 Og smile — for at gjøre Mojen fort;
 At læse Hjertets Jesletter af Pjet;

At unde selskuld Tavshed, Bryst ved Bryst,
 Og glædetryllet, som er Gud, fornøjet,
 Udtomme Koldsvi Elskovs hele Lyft;
 At skabe, at forhøje Mandens Glæde,
 Og møde ham med Blidheds halde Raad;
 Og, Arm i Arm, paa Livets Vej at træde,
 Og, Arm i Arm, at dele Smil og Graad —
 See, Pige, det er Kvindeheld, som bier
 Din skønne Fremtid, og velsigner den:
 D! Held: Enhver, hvem stille Dyd indvies
 Til samme Fødsdag af en Egteven!
 End skimter jeg et Held i nære Dage,
 Et større Held, som modnes, Dig til Gaan:
 D! Moderglæden seer jeg Dig indtage,
 En Yndling seer jeg, kryftet i Din Favn.
 Tank, blide Ansværet, naar Dit Dje
 Skal hvile paa Dit Barn med Omheds Fryd;
 Naar Du Dit Dre moderligt skal hojsen

Til elsket Puslings mindste, spæde Lyd; som
 Naar Du ved, Moderbarm skal see den Lille,
 Lyksalig, møtter, fro, taknemmelig, smilende
 Med lyse Blik, med trinde Fingre spille,
 Og uden Sprog at osre Tak til Dig;
 Og naar han da paa Gulvet først forsøger,
 Med uvant Fod at gaae, som Moder gaaer;
 Og naar han vover op, og leer, og spøger;
 Og naar hos Dig han første Lærdom faaer;
 Og naar Du da bemærker, at vor Herrelig
 Har givet ham en sund og klar Forstand,
 Og Anlag, som kun Mennesker (desværre!
 De gjere det, saa tit) fordærve kan;
 Og naar Du da bespejder hver hans Tanke,
 Og lærer ham, kun Dyd er Adelskab,
 Og at han ej kan Wiisdoms Laurbær sanke,
 Og ikke Heltedæds, med Dydens Tab —
 O! da skal Fader hørte hen, og signe
 Sin fromme Vid, og sige: "Søn, so! Søn,

"Alene strøb, Din Moder her at ligne,
 "Saa vorder Du Din Faders bedste Ven."

See, Pige, jeg med Haab Din Fremtid moder,
 Ekfont alt min Iffe bærer selograa Haar;
 Men Faderheid min Alderdom forsoder,
 Og derfor Dig jeg Moderslykke spaaer.
 Din Tinding og skal vorde graa, Veninde!
 Da skal Du skinne for en yngre Slægt,
 Og glade Bernebern om Pligter minde,
 Og adle dem ved kjærlig Baretægt.
 Med Ungdoms Kraft, (thi Dyd gjør sund, Du Gode!)
 Med Ungdoms Kraft Du skal velsigne dem;
 Og, Egnens Monster, hadret, vel tilmode,
 Skal Du til Faders Hvile vandre hjem.

Saa spaaer min Aand. Og nu, farvel, min Pige!
 Elise hilser, Lotte hilser Dig.
 Vi Alle Meget havde Dig at sig;
 Men Summen er af Alt: Vær lykkelig!

 Til Elise B**.

Ingen Bennesang om Høstid loder,
 Veemods Klanken hilser Gladens Dag;
 Ut, Elise! thi Din Taare flyder,
 Og Dit Hjerter staaer saa tunge Slag.
 Eksheds, Uskylds, Bids og Fromheds Minde
 Drage Dig med Kraft fra Gladens Færd:
 Gode Pige, lad kun Taaren rinde,
 Thi Din tabte Rikke var den værd.
 Men tillad en Ven, Du sjelden møder,
 At han taler Hjertets Ord med Dig!
 Og saa dette Hjerter stille bløder:
 For Din Kummer det oplukker sig.

Skal da Døden al vor Glæde hade?
 Skal den myrde, hvor den Eksheds saae,
 Hvor paa Kinder unge Rosenblade,
 Og i Gruber svæde Pilser saae;
 Hvor en Varm, som nybesneete Høje,

Under

Under Blusheds Dække steg og faldt;
 Hvor et lyst og venligt Cherub-Die,
 Ubevidst sin Glands, bortrykket' Aft? —
 Pige, ja! Hvor kunde Skjønhed frede,
 Medens Sjæleus Adel freder ej?
 Saae Du ikke Dydens Børn hervede
 Dit bortrykket fra den stolte Vej?
 Ikke var jo Blidheds milde Datter
 Med et Hjerter, stort og smert Ansom Dit,
 Med en Haand, som ikke Daaren fatter,
 Med et Liv, for mindste Brøde frit,
 O! som naar en kysfri Morgenrøde
 Løser Høstens Flok en Dag i Frød,
 Saae vi hendes Fremtids Daad imode,
 Hendes Hest af stille modnet Dyd,
 Dog, mens end de spæde Knopper smil'de,
 Før den favre Blomst var viklet ud,
 Ikke hørte Dodens Rald, og il'de —
 Al! hvorhen? — Elise, til sin Gud!
 Gud

Gud er stor i Livet, stor i Døden;
 Han er huld, som ordned' Liv og Død;
 Viis ham Daginggryn med Aftenroden,
 Dag med Natten at omberke bed.
 Alt i Buggen BARNETS Smil forklarer:
 "Livets Gud er kjarlig, viis og stor;"
 Og de mørke Graves Tavshed svarer:
 "Dødens Gud er kjarlig, viis og stor."
 Alt før Jordens Fødsel sang det Øde:
 "Stor og viis og huld er Jehovah;"
 Og ved Evigheds Port vi møde:
 "Gud fuldkommen er — Hallelujah!"
 Vige, det er ham, som ofte lader
 Modig Olding krumpe ved sin Stav,
 Medens han, den idel, idel Fader,
 Lægger Haabets Yndling i sin Grav.
 O! det er saa godt, at ese Livet;
 O! det er saa saare godt, at døe:
 Held Enhver, som Gud har Ande givet,
 Alt

At vi Blomster paa hans Grav kan stroe!
Kirkegaardens Lavshed os ej strække!

See, dens Muld er Dydens Fristed her;
Det skal, strøet med Roser, hende dække,
Som var uds iblandt os, huld og kjær.
Der ej Smigers Hugorm aander Smerte;

Der ej blænder Iffkens golde Tant;
Der miskjender Ingen hendes Hjerte;

Der hun uforstyrret Hvile fandt.
Vel hun der ej Elfskovs Post fornemmer;

Men hun føler heller ej dens Qual;
Hun ej hører Dydens Jubelstemmer,

Men ej heller Lastens onde Pral;
Hun ej fælder Glædens Engletaare

Paa en Dindling, trykt i Moder-Arm;
Men ej heller Smertens Graad skal saare,

Blodigt saare hendes skyldfrie Barm.
D! fra hver en mulig Sorg hun hviler;

Godes Beemod arer hendes Leer;
Godes Beemod arer hendes Leer;

Fredens Engel hendes Grav omsmiler,

Hvisker: "Held, hun kan ej lide meer!"

Du har godt, Elise! Derfor Glæde

Mellem Sorgens Taarer blande sig!

O! vi skal jo Alle heden træde:

Dødens Hilsen ogsaa vinker Dig.

Livet er et stækket Spand af Dage,

Dem en Kjærlig Faderhaand os gav:

Lad os nytte dem, vi har tilbage,

Dg da trostigt skue mod vor Grav!

Held med Dine Dage, gode Pige!

Ofte komme denne blid igjen!

Altid skue den Din Glæde stige,

Altid mange Gode signe den!

Dg naar Dine Purpuræbler blegne,

Dg Du længes efter Fredens Havn,

Sødt Du hen i Gravens Dromme segne,

Dg opvagne sødt — i Rikke's Favn!

27 Dec. 1796.

Haste.

Janes

Janes Aftenbøn.

Du kjære Gud, som lundte mig
 Hver Lykke, jeg begjerte,
 Ifald den syntes god for dig,
 Og tjenlig for mit Hjerte!

Jeg dig hver Aften kalder paa
 For jeg mit Dje sukker:

Sid dig min Bøn behage maa!

Du smile, naar jeg sukker!

Til intet Menneske jeg tør

Min hjertens Mening sige;

Men aldrig du mig skamfuld gjør,

Mig skakkels unge Pige.

Du skabte Mand til Pigens Fryd,

Og Me til Mandens Glæde;

Og aldrig rødmer ægte Dyd

Bed Elskovs Mærtheljsæde.

Den Lænke tog jeg gjerne paa,

Det veed du vist, o Herre!

Dog mutters ene jeg maa gaae,

Og lede mig, Desværre!

Jeg har nu fyldt de tyve Aar,

(Jeg knap det nævne gider;)

Og Pigekrandsen paa mit Haar

Saa fast, som Borrer, sidder.

Lad snart en Yngling, klog og god,

Sig i mit Øje spejle,

Og vakkert sukke ved min Fod,

O! lad ham til mig besle!

Jeg giver ham da bly min Haand,

Dog med Forældres Minde,

Og knytter helligt Egtebaand,

Og vorder Dannequinde.

Ah! jeg skal pleje ham saa fro,

Dg kysse ham saa kjærligt,

Dg være hundelig, stille, tro,

Dg det skal gaae saa herligt.

Jeg faaer ham med bløden Arm,

Naar han ved Dag har Etunder;

Dg han skal hvile ved min Barm,

Naar han om Natten blunder.

O Gud! jeg siger ikke Meer;

Du nok min Mening kjender,

Dg snart lykkelig Brud jeg seer,

At mig en Mand du sender.

¶

 Til Marie H***n.

Let, som Vestenvind blandt Roser gaaer,
 Ekjent, som Vaarens purpurklædte Morgen,
 Trygt, som den, der aldrig kjendte Sorgen,
 Alt for Dig hendandsed' sytten Aar:
 I Din Sjæl de skued' Kundskab stige,
 Paa Dit Ansyn Yndes milde Glæds,
 Om Din Tinding Ukylds Blomsterkrands,
 I Dit Hjerte Fromhed, gode Pige!

O! hvor sød maa Tanken være Dig
 Om de brat, men liffigt, soundne Dage!
 O! hvor sjeleglad maa Du modtage
 Hver den Time, som udfolder sig!
 Thi hørken med Zephirfjed Du træder,
 Benneres Hylsning om Dig staaer en Kreds,
 Hvor Du, med al Verden veltilfreds,
 Kun tor smile for at skabe Glæder.

Edle, nyd Din Ungdoms lyse Dag! —
 Umbraduft paa Dine Blomsterveje,
 Lyft ved Daad, og Hvile paa Dit Leje
 Ekjenkes Dig af Himlens Velbehag.
 Daarskab var det, ej at ville nyde,
 Naar ej Wiisdom Nydelsen forbad:
 Hvad erstatter vel i Gravens Skjod
 Tabet af et Nu, som kunde fryde?

Men naar hulde Hjerte heftigt slaaer,
 Nøje vogt det; thi det kan bedrage:
 Tit formerkedes en Piges Dage;
 Alt til Vinter blev den skjønne Vaar.
 Glitter, snart kan agte Guld horstiale;
 Svømmens Viraktye beruser let:
 Fersinds Dage blønder Mennesket:
 Alt for sene Nag hans Hjerte qvæle.

O Du Gode! naar med sibrigt Ord
 Digtet Dinhed for Din Fod nedfalder;
 Naar dens falske Røst Dig Guddom kalder,
 Døds og Elskheds Guddom paa vor Jord,
 Pige, da mistænk den, som en Stare,
 For at hilde Dig den taler saa:
 Enart med Spot den andetsteds vil gaae,
 Der at aande Gift, og skabe Fare.

Men er Falskhed modnet i Din Aand,
 Og en adel Yngling af sit Hjerter
 Tøller Dig sin Elskovs Fryd og Smerte,
 Næk ham bli og om og tro Din Haand!
 Bliv da Husfrue, Kjærlig, from, beskeden,
 Næsten blind for Mandens ringe Fesl!
 Gjør Din hele Færd til Hjertets Speil,
 Og Du har et Paradis herveden!

Let, som Vaar, Din Sommer da skal gaae,
 Og Din Høstdag guldne Frugter bære,
 Dig, som Mønster, skal Din Affkom ære,
 Dig, som Yndling, Modre kalde paa.
 Allevegne Hjerter Dig, skal bie,
 Ej Din Vintertime vorde tung;
 End med Sofohaar Du skal synes ung,
 Og i Graven hvile sødt, Marie!

26 Dec. 1796.

Haste.

Til Sophie Th***r.

(I hendes Stambog)

Naar Du lykkelig, som Danneqvinde,
 Med en Pusling ved Din hulde Varm,
 Smiler fro til soundne Timers Minde,
 Favnet af Din ædle Mages Arm;
 Naar med Moderssjel i Klare Blikke,
 Og med Hustruethjertet i Dit Drost,
 Du gjenkalder mangt et: "Glem mig ikke!"
 Og hentylles af Erindrings Post;
 Naar Du figurer gyldne Pige-Dage,
 Da de mange Skarer hylde Dig,
 Kald Dig og en fyg Poet tilbage,
 Lad mig haabe, Du vil mindes mig!
 Og saa jeg har paa Dit Øje stirret,
 Trykt min hede Læbe til Din Haand,
 Og lykkelig, underlig, forvirret,
 Troet min Haand beslagtet med Din Haand.

Og saa jeg har knælt for Skiebne's Fader,
 Naar jeg ofte, ofte tænkte Dig,
 Sukket: "Du, som signer Muriader,
 "Fader, gjør Sophie lykkelig!
 Jeg var stolt fordi jeg kunde fatte
 Hvad ei Hver, som hylde Dig, forstod:
 At Dit Bids, Din Gades rige Skatte,
 Og fordi jeg fødte, Du var god.
 Og naar nu jeg hører af D o r i n e,
 At Du har en blid, retskaffen Mand;
 At Du smiler med en Engels Mine
 Til Dit skønne Kald i Moderland —
 O! da baner højt mit frantne Hjerter,
 Og jeg føler mig saa himmelglad,
 At jeg glemmer selve Krampens Smerte,
 Modigt sejrer over Hællens Had.
 Derfor, adle, skønne, gode Dvinder,
 I Din Darm, som rummer mangen Ven,
 Og saa mig en liden Krog lad finde,

Om Du troer, jeg ei værder den!
 Og naar jeg fra Litanié og Møje
 Hviler ud i rosenstrikket Grav,
 Rast imellemstunder hid Dit Die
 Til det Blad, Du venligt her mig gav!
 Ind det, peeg derpaa, og sig: "Veninder,
 "Mange Torne gro'de paa hans Vej;
 "Blomster ofred" han til hulde Kvinder:
 "Her han gav mig en Forgift mig ej."

21.

Til

Tilfredsheds = Vise.

Jeg er ej riig, men glad jeg er,
 Og det er Meer, end Guld er værd
 I Millioner Dønger.

Med Guld man kjøber ej sin No,
 Et Vennekag, hvor fri og fro
 Man Højbergs Viser synger.

Men kom jeg til at eje Meer,
 End hele Brittens Gjæld nu er,
 Og endnu meer vil sige;
 Maaskee man saac med Sorg paa mig,
 Hvor fælt det er, at være riig,
 Og stolt og dum tillige.

Tilfredshed al min Rigdom er;

Alt jeg har Venner, hist og her,

Det er min hele Ære.

Min Glæde dyrt ej klist jeg har;
 Deelt med en Ven den fædse var,
 Og saa bør Glæden være.

Jeg er ej mægtig, men jeg er,
 Hvad sjelden man hos mægtig seer,
 En Ven udaf min Næste.
 Og naar i troligt Venneslag
 Med Frnd jeg ender bruste Dag,
 Jeg taler paa hans Beste.

Ej stjernet Rang jeg arvet har,
 Og hvis en Adelsmand jeg var,
 Frabad jeg mig den Ære.
 Den adles bør, som bedre er,
 End andre gode Mennesker;
 Og det jeg kan ej være.

Mig selv og Venner vel tilspas,
 Jeg tommer fro mit fyldte Glas

Til Ekaal for Jorderige.

Vor Jord er herlig; hvis man Meer
Ekaal ønske sig paa den, det er:

Den vorde fri og lige!

(Denne Vise søger en Componist, da Forfatteren
ingen Melodie kjender, der passer baade til
Gravelsesmaalet og Indholder).

Anton Julius.

Over Killes Kanariefugl.

"He! min Fugl fløj ud efter Frihed: nu finder
den Døden!"

Undige, klag ej saa! See, det er Levendes
Lod.

Alle vil stunde til Frihed, men Ingen fandt den i
Livet:

Graven er Tvangens Grav; Døden er Friheds
dens Bald.

Haste.

Et Exemplar af Nytaarsgave
for Damer 1797.

Til M. S.

Græciens Døglinger fæo tilbade i festlige Dands
Hælicons Møet, de hulde Ni, under Navnet af Muser.
Højt til festlige Dands samtrøede Fløjten og Sangen.
Muserne vare -- det hinc Græciens Vise kun vidste, --
Iordiske Piger engang, og selv de dandsed' i Lunden
Muntre ved Hælens Sang og Musik af landlige Fløjste.
Haand i Haand de svævede snart, saa lette, som Zephyr,
Hver en Stilling var skjon, hver Døjning en tryllende
Dude.

Snart de, hver i sin Døglings Arm, fornøede Dandsen,
Balsed' i gladere Kredts, og gladere bankede Hjertet.
Trætte af Sang og Dands de sig hvøitte i Rosernes
Hække.

Buffen gienlød af Rys, og fortrolig Hvøiffen var Talsen.

Sans

Sangenes Gud, Apollo, sene det med straalende
 Øjne, og med sine hvide, blønde, bølgede Lokker.
 Af de favre Ynglinger ni han lærte de Sange,
 Der til fjerneste Slægt fortalte om ni af de Piger,
 Med de tryllende, kjæle Smil, og som dandsed i
 den grønne Skov, og i den søde
 Højrøst hørte den fjernere Æt de hellige Sange,
 Lærte af Sangens Gud, og høyrte den bysde et
 Dempet
 Op i den skønneste Lund for de Ni, under Navnet
 af Musen.
 Piger og Ynglinger her tilbade i festlige Dandse;
 Skuffed' af Sangens Kraft de tro'de hver Muse en
 Gudsdom.
 Højt til festlige Dands samtorede Fløiten og Sangen.
 Favre Elinna! o! at Apollo ventlig mig lærte
 Sange for kommende Slægt! Din Roes i foreviget
 Lovsang

Var da min glade Kæst hen til den sildigste Verden.
 Fjerne Er jeg fortalte den Lyst, at bestue din Ynde,
 Al den blide, den frydende Glæds i dit trullende Dje.
 Da jeg voved' mig til, at besyngte dit sølende Hierte,
 Alent for Veemods Sorg og glad ved hver Levens
 i des Glæde.

Hentykt den fjerne Er ved min skjune Sang da
 opbygde
 Templer, og knælende bad til Elinna, den tiende Muse,
 Skjon, som enhver af de Ni, for Gudinder en elsker
 lig Søster.

Hentykt jeg hæved' min Kæst, og min glade Sang
 Dem fortalte,
 Denne Elinna var min tro og hulde Veninde.

Favre Pige! min Sang skal ej naae de fjernere
 Dage;

snart skal dens Lyd, som mit Navn, naar jeg nedsinkes
 i Graven,

Glemmes, og højt det lever en foje Tid hos en Vedel,

Der, saa venlig, som du, ej haaned' mit barmere Hjerte;
 Dette, der enten giver Alt eller Intet; men fordrer
 Meget igien, hvor det gav sig ganske. Al! ofte det stuffet
 Sik kun glindsende, tomme Ord, der i Veemodens Time
 Bistedes lette bort, som Taagen for Etorme fra
 Norden.

Ej kan min svage Sang forgude dit Navn og din Ynde,
 Men en hellig Guddom er mig dit trolige Venkab;
 Den skal ledsage hvert mit Tjed paa min Vandring
 i Pipet,
 Styrke mit vaklende Trin i Længsel, i Kummer, i
 Taarer.

Naar, henstængt i en Krog af Verden, jeg sørger og
 glemmes,
 Den i Veemodens Stund, skal tilhviſte mig salig Fors
 trefning.

Ja, en hellig Guddom bliver du mig, som Veninde!
 Fast og evig her i mit Hjerte throner dit Tempel.

Anton Julius.

Brev fra Thrine til Claudius
paa hans Fødselsdag.

Kjøbenhavn, den 28 April 1797.

Min gode Mand, jeg gjerne vilde sige
Saa grumme kjont, hoor højt jeg elsker Dig,
Og at jeg i det hele danske Digte
Den Usterlykkeligste foler mig.
For Meget, Meget jeg Dig vilde takke,
Og Alle paa nette Mitt, om det gif an:
Du veed, Din Thrine ganske godt kan snakke,
Men ikke synderligt hurr rime kan.
Og Rimm dog hører til paa Fødselsdage,
Og er' en saare vigtig Ting iblandt;
Thi Ord foruden Mening tit behage,
Naar Versets Harmonie vort Øre vandt.
Jeg derfor til den Verses Synder tal'de,
Ham Du for mig paa Baller smidde saae,
Og bad ham om, (det er jo: ham befal'de,)
Mig pugle gode Mitt at lade saae.

Du

Du veed, han høs os Qvindfolk er lidt floget,
 Og tit beruset af et Haandtræk blev;
 Snu trykked', jeg hans Haand; da loote Skroget,
 Alt hjælpe mig med dette lille Brev.
 Og da Du, for at repetere Tonen,
 I Tirsdags hen til Haandværksfolket gik,
 Da kom med Niim og Briller Berd:Personen,
 Og, som Du seer, vi Brevet færdigt fik.

Min Mand, vi længe levet har tilsammen;
 Alt atten Aar vi deel'de Sorg og Fryd;
 Og, Gud skee Lov! dog meest vi deel'de Sammen,
 Kun sjelden undslap os en Klagesyd.
 Vel jeg imellemstunder var lidt franten,
 Naar jeg paa Dit og Dat i Kroppen bar;
 Og sommeridsens Du var og lidt vranten,
 Naar i Orchestret Alt ej rigtig var.
 Men naar jeg klaged' mig, Dit gode Hjerte
 Jeg i sin hele, hele Omhed saae;

Og naar Du var side mut, min Tavshed lærte,
 Hvordan en kjarlig Hustrue være maa.
 Forresten har vi haft en Hoben Pøjer,
 Og det, som Nøjsomhed kan leve ved;
 Og, som paa Bryllupsdagen, mig fornøjer
 Vor fælleds redelige Kjarlighed.
 O Mand! jeg troer, vi ere lykkelige,
 Og Intet meer af Gud forlange ber:
 Med Ingen bytted' jeg i Verdens Rige;
 Om Dig jeg jo det Samme haabe tør?
 Sid derfor blot vi længe, længe nyde,
 Hvad nu vi nyde, Kjære, gode Mand!
 Som nu, Dig Folket Kunstnershæder yde!
 Som nu, Dit Hjerte signe huuslig Stand!
 Som nu, Dig Venner smile blide imøde,
 Og altid, Thrine's Døshed glæde Dig!
 Og ofte see den skjøne Morgenrøde,
 Som vinked' Dig til Liv, — til Held for mig!

 21.

I et ungt Menneffes Stamibog.

For Venner Du bestemte denne Bog
 Til fast, usvækket Broderhulds Kabs Minde —
 Gid hver, som hilser Dig med Venfskabs Sprog,
 Du stedse adel, varm og trofast finde! —
 Gid Ingen Dig tilsværge Venfskab her,
 Hvis Sjæl er tilluft for dets rene Glæder,
 Som agter Dyd og Uskyld mindre værd,
 End Rigdom, Vælfæst, Pragt og tryglet Hæder!
 Saa Mangen under ærligt Venfskabs Skin
 Trofskyldig Ungling skuffer og misleder —
 Fra Dydens Bane vender bort hans Sind,
 Og gjør hans Hjerte fremmed for dets Glæder.
 Gid aldrig tung Erfaring lære Dig,
 At ej Enhver er Ven, som Ven sig kalder!
 Følg Klo. skabs Vink! — da er Du lykkelig
 I alle Livets Aar, i hver en Alder.

Naar Modgangs bitre Time nærmer sig,
 Naar vante Glæder Du engang skal savne —
 Naar Dine Venner vandre langt fra Dig,
 Og denne Bog kun gjenner deres Navne;
 Da, Ungling! gid paa hvert beskrevet Blad
 En prøvet Broders eiste Navn Du finde,
 Og ved Dit Hjertes høje Bisfald glad
 Gjenkalde Du de soundne Dages Minde?
 Og vandre saa tilfids de Edle hjem
 Til Gravens blide, højtidsfulde Hølle;
 En stille Beemodstaare hadre dem,
 Og saligt Haab igjennem Taaren smile! —
 Naar ogsaa dette Navn Du møder her,
 Da tænk med Æmhed paa Din fordums Lærer,
 Der føler glad Din Lands og Hjertes Værd,
 Der Haab for fjerne Fremtid henrykt nærer!

Evig ej mit glade Haab! opfyld min Vaa!
 Bliv stedse Dyden tro, og elsk dens Fader!
 De Godes Venkabs vorder da Din Ven;
 Bevidstheds Fryd Dig aldrig da forlader.

Og ved et Blik paa soundne Fortid hen,
 Mig denne skjonne Taarke da skal glæde:
 Min fordums Lærling blev mit Hjertes Ven,
 Og Dyden helliged' vort Samfund's Kjæde. —

Om jeg da stumrer hen i Dødens Favn —
 Og Venkabs Taarer ved min Gravhøj rinde,
 Da, W. . . . ., tegn et Kors ved dette Navn!
 Følg mine Venneraad, og elsk mit Minde!

Pavel's.

 Alwyns Rejse.

Til fremmede Egne,
 Af Fædrelands Eljød
 Uventet min Eljæbne
 At vandre mig bød;
 Saa mangu en Hilsen
 Til Afseed jeg fik,
 Men ingen, men ingen,
 Som Nina's Blis.

Snart fremmede Piger
 Fortryllet jeg saae,
 Saa favre, saa kjæle
 Imode mig gaae;
 Dit fandt jeg en Rose,
 Som blomstred' i Len,
 Men ingen, men ingen,
 Som Nina, Hjen.

Ved sunkende Kroner
 Af fleben Kryстал
 Jeg tumled' de Skjonne
 Paa glimrende Val.
 I yndige Grupper
 Omfæved' de mig,
 Men ingen, men ingen
 Var Nina liig.

Den raagede Vinter
 Saa gladelig svandt,
 Vi løste Charader,
 Da leged' om Pandt;
 Mig mungen en Løbe
 At knsse, man bed,
 Men ingen, men ingen,
 Som Nina's, rod.

Ej spildte vi Tiden
Hos Thee eller Kort,
Ved skulziske Viser
Evandt Aftenen bort;
Mig mangu en Stemme
Saa nydelig Klang,
Men ingen, men ingen,
Som Nina, sang.

Ej glemmer jeg Dagen,
Da Afsked jeg tog,
Til sidst den i Djet
Mig Laarerne jog.
Saa hjertlige alle
De rækked' mig Haand,
Men ingen, men ingen
Med Ninas Aand.

Man onsked' mig Hofgunst,

Man onsked' mig Guld,

De fleste: en Pige

Saa yndig, som Huld;

Man naavnte mig Navne,

Jeg alle ej veed,

Men ingen, men ingen,

Som Nina, heed.

Mod Hjemmet jeg ised',

Dg skued' saa glad

I redlige Taager

Min Fædrenestad.

De fremmede Piger

Tit mindes mig her,

Men ingen, men ingen

Som Nina der.

Frankenau.

Til Louise M***e

paa Nytaarsdag 1797.

Timer, Uger, Aar og Sæller He,
 Finde Døden i de soundnes Favn;
 Andre fødes, leve, true, smile
 For at sænkes ned i Glemsels Havn.
 Over idel Graves Muld vi træde
 Blandt Begrædtes Lig vor Bane hen,
 Føle Livets Kummer, Livets Glæde
 Indtil Jorden kræver Sit igjen.
 Længste Liv har tit de fleste Taarer,
 Men det ogsaa fleste Glæder har:
 Den, som Dødens Engel tidligt faarer,
 Tidligt bort fra Lyst, som Dval, han bar.
 Løstigt duste vel hans bløde Vinger,
 Blidt, som Morgensol, hans Ansøn leer,
 Og til Fædres Cypresseskund han bringer,
 Hvor der aldrig grædes, aldrig meer!

Men ej heller Vaarend Høstidsbandse
 Fores op i Skyggers Hvilestand ;
 Venfabs Roser , Elskovs Myrther krandsse
 Jegen Linding i Faldendtes Land.
 Lad os stirre mod et Forsyns-Die,
 Olding , Mand og Yngling , Viv og Mø!
 Lad os signe Tidens Frnd og Møje,
 Lad os gjerne leve , gjerne døe!
 See , fjent mangen lønlig Saare glider
 I det Væger , Himlen rakte mig ,
 Jeg dog tit forglemmer , at jeg lider,
 Og i Emerken selv er lykkelig.
 Hulde Pige , Du blev skabt til Glæde ,
 Skjont lidt Malurt Du blande Honning fik :
 Haab og und , at ej Du skal begræde
 Tabet af et flygtet Øjeblik !
 Frejdig tag mod Aarets første Morgen ,
 Vent enhver dets Dag med Munterhed !
 Snart det iler , med dets Timer Sorgen
 Lægs

Lagger sig til evig Heile ned.
 End paa Dine Kiuder Ungdom gloder:
 Ungdom blev til Haabets Verge sat:
 Haabet hver vor bedste Drik forsoder,
 Og opklarer selve Gravens Nat.
 Did Du set i Dydens Arme trade!
 Om Din Vandring Iesre Glader sig!
 Silde mange Godes Taarer vade
 Rosmarinen, Beskab gder Dig!

Haste.

Nyt:

Nytaarsbrev fra Caroline

til hendes Mand.

Med Aarets Hilsen, bedste Mand, tillige

Din lykkelige Kone hilser Dig:

O! saare Meget havde hun at sige,

Om hun endog kun halvt forklared' sig;

Men Ord kun tolke svagt et fyrrigt Hjerter,

Som højt af Lykke, Tak og Æmhed staaer,

Dg som ej større Æjend af Gud begierter,

End den, som, ham skee Lov! det dagligt faaer:

O Mand, o Ven, min Tillid og min Glæde!

Jeg ejer Dig, og er Dig dyrebar:

Vort Samfund's Baand er mig en Blomsterkjæde,

Dg derfor Alt jeg overvundet har.

Ej Sorg kan føde Taarer i mit Øje

Fordi min Graad saa let bedrover Dig;

Dg selv paa Engelsejet svandt min Nøje

Fordi Du kjærligt, kjærligt plejed' mig.

Jeg ved Din Glid erholder Livets Goder,

Jeg ved Din Klogskab Sjælestyrke faaer;

12

Jeg

Jeg, som en hædret og lykkelig Moder,
 Ved Din, den ædle Faders Side, gaaer.
 Kort: I Din Arm mig intet Savn kan røre,
 Ved den jeg vandrer Livets Vej saa let:
 O! gid jeg, gid igien jeg kunde gjøre
 Dig lykkelig, som Du fortjener det!
 Men om jeg kan det ikke, o! Du Skjonne,
 At ikkun i min Tøue Manglen er!
 Og saa vil Gud i Himlen Dig belønne,
 Fordi Du dog har soage L i n e kjær.
 Ja, han belønne, Gode, Dig, og give
 Enhver af Dine Dage Held og Fryd!
 Han lade hver af Dine Timer blive
 En Lønnens Time for Din blide Dyd!
 Saa skal jeg sukke til jeg heden træder,
 Og, mæt af Livet, iler af Din Favn;
 Men, trykket end af Himlens bedste Glæder,
 Jeg tit skal tænke, signe tit Dit Navn.

U.

In:

—————

Intel Forsvar for Hymnen.

Nej! min Hans! du ej bedrager mig.

Viktors Hjerte bedre kjender dig.

Hvad min Ungdomsven i sidste Brev

Med en filosofisk Mine frev

Om den Elskovsraage, der forblinder

Bejleren, til han for Skamlen staaer;

Men som, lig en Morgendrom, forsvinder

Flux, naar han med Brudgomsstaaprok gaar;

Hvad du frev i Kloors laante Tone

Om den Efterree og Kjedsomhed,

Der skal uden Naade plage Manden,

Naar hans Hjertenskiære synker ned

Fra en Engel til en simpel Kone,

Com af Arvesyndens lystne Moder

Sik til Deel, iblandt en Hob Unoder,

Frem for Alt en skjonne Færdighed

I at tage Mændene ved Næsen;

Hvad

Hvad du med en Lødes lunefulde Pen
 Maledes om huusligt Qvindevæsen,
 Stads og Kioffealarm og Vernekrig;
 Kort: hvort Ord, du skrev om Egtstanden,
 Var, som usandt, saa dit Spog, min Ven!

Selv du lever i din Præstebolig
 Ved din Karens Side glad og rolig,
 Og din adle, vennemulde Sjel
 Nyder, skjønnsom Hymens stille Glæder,
 Nyder daglig navnløs Faderheld,
 Og erkjender, at din Lod er god.
 Første Kjærligheds den rene Lue
 Mægtig varmer op dit hele Blod,
 Naar fra eenlige Studerekammer,
 Hvor med Sorg du skrev om Udheds Jammer,
 End med Prækeasyn paa, du træder
 Modig ind i pæne Dagligstue,
 Og din Karen fra sit Syetøj smiler
 Op til dig, og hendes skjønnede Mund

Fremraak blide til fode Rys indbyder,
 Og du snoer din Arm om hendes Hals,
 Og i Labens Kryssen Himlen nyder, —
 Stig: Er saadan Egtevenkabs Stund
 Dig for hele Jordens Guld tilfals?

Naar du fra din Kirke kommer hjem,
 Og i røde Pænestof dig sætter,
 Du vist Dagens Byrde plat forgjætter,
 Naar din lille søvre Datter iler
 Fra sin elskte Dukke hen til dig,
 Og med Æmhed's Smil og Ufkyld's Lader
 Sladrer eller Ljæler mildt for Fader,
 Eller viser af sin Rigdom frem,
 Og er hjerteglad og lykkelig
 Ved at eje Moder, den og dig.
 O, min Haab! naar da en himmelsk Lyd,
 Som kun gode Egtesolk kan fatte,
 I dit rørte Faderhjerter baver,
 Og du Slutten op paa Knæet hæver,

Trykker hende varsomt til dit Bryst,
 Kysser hendes Pande, Kind og Mund,
 Og det søde, englemilde Noer
 Halv de trinde Arme om dig snoer —
 Vilde du da bytte denne Stund
 Bort for alle Veru's gyldne Skatte?

Nej! min gode Ven! jeg sikkert veed,
 At dit hele haarde Brev var Skromt.
 Du i det mod Hymen har udtroet,
 Ikke hvad dit Hjerte dig tillsagde;
 Men hvad Daarer af Uvidenhed,
 Eller Uvind ofte ham tillsagde.
 Jeg og uden Møje kan forstaae,
 Hvi min gamle Ungdomsven faldt paa,
 Mig med dette Klaffer at hjemsoge.
 Alltid var det din Maneer, at spøge,
 Og med Kunstlet Alvor at forsvare,
 Hvad med Skjel du agtede for Taant;
 For ved sig Ordvejel at erfare,

Om hos andre du de Grunde fandt, som vilde
 Som dit eget Hjertes Bisfald vandre.
 Men i dette Brevs Bagtalesfer
 End et værre Skjelmerie jeg seer.

Du, min Hans for længe siden veed,
 At din Viktor ingen større Fryd
 Paa den hele Jordens Kreds erkjender,
 End de blide, rene, stille Glæder
 Og den inderlige Salighed,
 Som oprigtig Kierlighed og Dyd
 Huld og gavmild alle dem tilbender,
 Der i Hymens Venfkab søger Hæder
 Og med redebonne Hjerter lyde
 Hvad hans ædle Samfunds Love byder.

Derfor just den skjelmste Præstemand,
 Som i Hiertet signer Hymens Page
 Og har længe Fæderglæder smagt,
 Quantsviis leger nu med eet Forrader,
 Spotter over Gudens tunge Kiæder,

Skjelder paa den lede Egtestand,
 Alt den føder Sorg og hyper Klammer,
 Og bereder Manden Nag og Jammer.
 Skalken vil sin gamle Ven forlede
 Til i raske Harmes første Hede
 Alt paatage sig Hr. Hymens Sag,
 Og mod Guden slemt forsynde sig,
 Ved vidtøstigt at bevise det,
 Der er reent og klart, som Inse Dag,
 Alt hans Nag er sødt, hans Byrde let.
 Men jeg høfligen betakker mig:
 Jeg har mærket Pudset, gode Broer,
 Og for Modens Reglelyst er frie.
 Derfor jeg fremfører ej eet Ord
 Til Hr. Hymens Forsvar eller Hæder.

Egteskab er et Frimurerie:
 Ingen om dets Helligdom tør Enge
 Og i huuslig Londons blide Ly
 Trives, nydes bedst dets sømme Glæder.

Men, min H a n s ! jeg kunde frygtelig
 Paa den stemme Spotter hævne mig,
 Og gjengielde dig med Renters Rente,
 Alt du ved dit haarde Spøg har saaret
 Ham, jeg til min Yndlingsgud har kaaret.
 Tænk engang, ifald jeg hævnstyg sendte
 D * * Præstevio det lange Brev,
 Hvori du saa sølt om Kionnet skrev;
 Mon da ikke Lillemoer blev vred
 Og tilfulde vilde dig betale,
 Alt sag net du kunde Qvinder male,
 Og saa godt vurdere Kjærlighed.

Naar det atter da, min H a n s, sig hændte,
 At en Lyst til Kys og Kiertegn dig
 Hen fra Bøgerne til K a r e n førte —
 Og hun da sit Ansigt fra dig vendte,
 Rast paa Hymens stemme Spotter skjendte,
 Og med Skæk af hendes Mund du horte
 Alt det Stiklerie, du skrev til mig:

Da du fik den Løn, din Id fortjente,
 Og jeg kunde stolt af Hævnen braste.
 Tak vort Venkab! Tak mit fromme Hjerte,
 Som end ej i Harmen mig tilfod,
 Alt tilføje dig saa gram en Smerte!
 Men jeg haaber, at i Sæk og Aske
 Selv du snart ved Hymens, Alsterfod
 For begangne Synd skal gjøre Bod.
 Og, min gode Hans, for dette Seer,
 Ej en Loddel du fra Viktor seer.

B. R. Hjort.

—

Til Sophie C**.

—

Fødselsdagen for den Kløge
 Ej er Daarens Patterdag:
 Selv naar intet Hjertenag
 Uvelkomne Gul fremdroge,
 Blid, alvorlig han tilbage
 Kaster eftertænksomt Blik
 Paa de hedenfarne Dage,
 Som i Tidens Hav forgik; —
 Seer det Na, som slygtigt glider,
 Ahner Fremtids Verelgang,
 Sommerkort og vinterlang
 Mellem lyse, mørke Tider; —
 Væbner sig mod begge Komme
 — Medgang og forræderisk er —
 For, naar Liv og Tid er omme,
 Tro at sige: Jeg er her:

Jeg har virket, hvor jeg kunde,
 Evnen brugt, mig given var,
 Føler glad, at ingenlunde

Jeg forsætlig bredet har;
 For at mindes af de Gode,
 Som vor Vandel grandtke kan,
 Som fortrøligt sig indlode
 I vor snevre Virkeplan. —

O! hvor er mig saud den Tanke:
 Fædselsdagen vigtig er!
 Paa hver Dag, paa den især
 Mellum Lovl og Haab vi vanke.

Men, Du Gode! Dig skal ikke
 Angerstaarer mørkne den,
 Livets spildte Øjeblikke,
 Komme straffende igjen.
 See, hvor huld Din Dag fremfiner!
 Klar, uskyldig, som Din Barm,
 Solen veldagsfuld heniler,

Gjer vor Klode lys og varm,
 Eaa fremgik Du, gode Nige,
 Stille, skyldfri, venneblid:
 Undtes Dig Dit Hjertes Tid,
 Blev alle lykkelige.
 Og, som hiin, Din Kreds Du fryder,
 Stor Du ikke søgte den,
 Men med enig Stemme lyder:
 Mig Sophie kalder Ven!
 Vel mig, at til den jeg hørte!
 Vel mig, at den Time slog,
 Som os nær hinanden drog,
 Som til Dig mit Hjerter forte! —
 Mangt et rødsomt Aftenmørke
 Veeg for Dit det milde Blik,
 Mangt et Kloasfabraad gav Styrke,
 Og med gjensød Kraft jeg gik.
 O! Du var mig saare Meget!
 Saadan Ven Gud sendte mig;

Fleer jeg har, som ligne Dig:
 Ej fra mig han er bortvejet! —
 Hulde! Venkabs rene Lue,
 Ikke Digtersværmeri,
 I mit Versebrev Du skue,
 Men mit Hjerte Lue deri!
 Kiend den Varm, som dyrt Du købte,
 Af! thi mangen, mangen Gang,
 Var min Tone Klagesang,
 Og min Adfærd Kummer røbt.
 O! men jeg, som Dig har fedet,
 Paa Din Regning letted' mig,
 Dit har Glædens Fader bedet,
 Faderkjærligt signe Dig,
 Signe længe Dig, som Datter
 Ved en ædel Moders Varm?
 — Erngt Du gaaer ved Hendes Arm,
 Og Dit Held erkjendtlig fatter —
 Signe Dig, naar engang Røne

Du skal vofde — held Din Mand!

Meer han fik, end Fyrstethrone,

Hvis Dit Værd han føle kan —

Skjont Du ved mit Venfkaab bloder,

Niv Dig aldrig løf fra mig!

Tænk, jeg vorder taalelig,

Naar jeg bedre Tider møder.

Men, om disse fig bortfjerne

Stedse fra min Vandrest,

Om ej nogen ventig Stjerne

Staaer i Nattens Mulm mig bi —

D! saa trættes ei, Veninde!

Bliv mig stedse, hvad Du er!

Evig bliver Du mig kjær,

Skal mig evig skjønksom finde.

Prolog, holden paa et Privattheater
i November 1796.

Venſkabs Navn og paa dets Vinſt jeg nu frems
træder

Alt blide, Venner, dem: velkommen alle her!
 Til høj og feſtlig Fryd, til ſande, ſkyldſrie Glæder
 Vi her forſamles ſkal. Velkommen alle vær!
 Alt længe ſavne vi den blide, ſkjonne Sommer,
 Alt Vaarens Indighed og Fryd er nu forglemt;
 Men midlertid vi vil, indtil den atter kommer,
 Os fryde her ved Spøg og munter, ſkyldſrie
 Skjemt.

Mens Vaarens Blomſter nu i Jordens Gjemme ſover,
 Mens fordum lovrig Lund nu nogen afſkædt ſtaaer,
 Mens Philomele ej ſin Roſt at hæve vover,
 Og ingen munter Hjord i grøbrig Dale gaaer,
 Kort: mens Naturen ſelv maa under Naget bukke,
 Som Vintrens Rødſter har med vældig Haand
 paalagt,

Da, Venner! ville vi de ſkjonne Blomſter plukke,
 Som Venſkab, Kunſt og Vid os rigelig har rakt.

Var

Vor faste Idræt er, at disse Blomster dyrke
 Med uførtroden Flid, med Eyst til fælleds Vel
 Da skal vi naae vort Maal: vort Selskabs faste Styrke
 Og hvert dets Medlems Fryd skal finde varigt
 Held.

I Haabet seer jeg alt den skjønne Tid fremglide,
 Da disse Blomster vil frembære moden Frugt,
 Da vi ved opnaaet Held skal sikkert kunne vide,
 At holde Skumlere og Svindsmænd i Lugt. —
 Men, ak! blandt dem, hvis Eyst det var, vor Ro
 at hegne,
 Vi savne nogle, som vi aldrig flue meer!
 De gif herfra til Fryds, til Salighedens Egne;
 Fred, varig Fred og Ro omsvøve deres Leer! —
 Og de, som første Gang nu her blandt os tog' Sæde,
 O! hører mig, og troer, her Venkabs Tempel er!
 Vil de med trofast Aand fremvirke fælleds Glæde,
 Skal Fryd ledsage dem. Velkommen de os vær!

Romal og Galvina.

(Kbapsodie af Ossians Singsal, anden Sang.)

Lig den tusende Regu, ved Soelstin paa Engen

om Vaaren,

Indigt er Romals Sagn, men Taarer rinder af

Beemed.

Romal fra Albions Kyst var Herster paa hans

Drede Høje.

Tusende Strømme vanded hans Wildt, og fra tusens

de Fjelde

Gjenlød hans Hundes Glam paa Jagten. Hans

Alsyn var Ynde

Prægtig i Ungdoms Glands; hans Arm var Heltes

nes Bane.

Højt slog hans Bryst for den mægtige Konloks hers

lige Datter.

Hun var en Straale i Pigers Kreds; de følgende

Lokker

Sorte

Sorte, som Havneens Binger; og snar, som Vinden,

hvor

hun fulgte

Sine Doggers den larmende Fart paa Jagten; i

denne Lufte

Ei skede treffende Piil, fra Buen udsendt af Salvina.

Pigens Sjæl hang ved Romal; tit deres Hjelms

modtes;

modtes;

Erolig de fulgtes ad med hinanden paa Jagt, og

den

den Hjelms

Kjærligheds Spej var Pigens fortrolige Hvijsen til

Romal.

Romal.

Dog den mørke Fyrste fra Ardden, ombroet af

Stormen,

Normal bejled' til Konlofs herlige Mæ; og paa Engen

Spejdede Pigens Gang; han brændte af Harmen mod

Romal.

Romal.

Tangen graaned' i Romal's Egn, og det streifens

de

de Følge

Talte det elskende Par af Synne. Da samles de begge

hvor

D 7

Romal

Romal og Spiren af Konlof i Nonans Hule, thi

Romal

Hvilte sig ofte der og ventede hulde Galvina.

Hjelme, et hundred af klingende Staal, til Smykke

for Helten,

Ekjolde, et hundred af Dørehud, hang ordnet paa

Væggen.

Hvil dig, min Elskede, her! du Stjerne for Hulen

ved Nonan!

Hvil dig, min Fryd! jeg skimter en Hjort paa Spids

sen af Mora.

Hastig iler jeg did, og snart jeg vender tilbage. —

Romal! jeg frygter den skumle Gormal, sorte Gals

vina,

konlig ham følger mit Fjed, og tit paa sin Waas

dring han søger

Nonans Hule. Blandt Waabnene her vil jeg hvile;

dog skynd dig!

Romal,

Romal,

Romal, flynd dig tilbage! — Han iler mod Hjorten
paa Mora.

Roulofs yndige Datter rask beslutter imedens,
Beslerens Troskab at prøve. De spæde Lemmer bes
dækkes

Hurtig med Kriger-Rustning, og taus forlader hun
Hulen.

Romal troer, at see sin Modstander. Nu banker
hans Hjerte.

Breden bleger hans Kind; et Mørke omtaager hans
Dje.

Buen spænder han haardt, og Pilen hviner i Luften.

Ak! hans Galvina sank i sit Blod! — Han styrter til
Hulen;

Roulofs Datter! kalder hans Raab. Den eensomme
Klippe

Svarer ham ej. Mit Hjertes Glæde, hvor er du?
o! svar mig!

Endes

Endelig seer han det zittrende Bryst, Ider blader af

Minne

Pilen.

Min Galvina, dig har jeg dræbt! Han falder og tier.

Der kom en Røst fra Højen, som sigte: "Hør, hør!"

Jægerne fandt det uheldige Par. End Romal

helt ene stod paa Højen, og sigte: "Hør, hør!"

Trindt om dustende Hoje. Men altid hans tavse

Omkring sig, og sigte: "Hør, hør!"

Sogte Galvina's dunkle Grav. Der landed' paa

den Høje, og sigte: "Hør, hør!"

Skibe fra Havet. Han stred. De Fremmede slog

han paa Flugten.

Deden han søgte i blodig Kamp. Men hvilken

der

Modstander

Fælder den dierve Romal? Sit dunkle Skjold imod

der

Jorden

Slengte han ned; da traf en hvinende Piiil ham i

der

Brystet.

der

Hist

Hist med elskte Galotna han sover ved brusende

Strandbred.

Natlige Skipper plojer den dybe Strom; i det

Fjerne

Østlige Dagfjær viser hans Blis de grønne

Grave.

Anton Julius.

Wise.

 B i s e.

(Uden Melodie, som er den lovet).

Kom, drik din Wiin, og sng, min Ven!

Om levende vi sees igjen,

Saa lige veed vi ikke.

Hei, klink! og lad os sværge til:

Hvis ej i Nat vi døe, vi vil

I Morgen atter drikke.

Jeg havde ej paa Adams Wiis

Forkiertset mig et Paradis:

Det kan jeg næsten vide.

Men, den Formodning dog jeg har;

Hvis Kundskabs Frugt en Druer var,

Jeg neppe lod den sidde.

En Kirkefader freg med Fynd,

At Drik og Kjerlighed er Synd!

Jeg

Jeg troer det næsten ikke.

Hvis sandt det er, da grandt jeg seer

Jeg Arme, som forhærdet leer,

Maa dybt i Synden stikke.

Op, skænk engang! af Glæden varm

Med fulde Glas ved Pigens Varm,

Jeg alle højt forkynder:

At Druens Saft og Kjerlighed,

Det allerbedste er, jeg veed,

Og jeg den største Synder.

(Hvem det saa behager kan for det sidste Vers legge følgende til)

At Trens Tempel: Stie er trang,

Er vist, thi samme kan paa Gang

Man smukt beskrevet finde.

Afsted! jeg rejsfærdig staaer,

Hvis Linna med det brune Haar

I Templet er Gudinde.

Alt Himlens Vej er trang og steil,
 Og mangen Flok paa den gaae fæst,
 Det skal et Steds staae prentet.

Jeg græder ej for Himlens Savn:

I Pinna's silkebløde Favu

Deis Fryd jeg alt har hentet.

Kom, Venner, som har Piger kjær!

Hvo veed, hvor vi i Morgen er,

Om Sol for os skal lyse?

Men lever jeg, da vist jeg veed,

Jeg drikke vil og kysse med;

Og Pinna med vil kysse.

Anton Julius.

Over en Fader.

Af hans Børn.

Naar fra Børnekreds en elsket Fader
 Vandrer hiffet bort til evig No,
 Da i bange Kreds, som han forlader,
 Bemodts stille Sorg skal lange boe.
 Du, vor elskte Fader! vi vil tale
 Om dit Værd, din Faderkærlighed;
 Og vor vemodsfulde Nost skal male
 Tabets Vægt, som vore Hjerter leed.
 Uudstøtteligt dit kjere Minde
 Skal staae prentet i erkjendeligt Bryst.
 Ved dit Hvilested skal tung nedrinde
 Mangen bitter Taare, al vor Trost.
 Dine Børn hist efter Sorgens Dage
 Samles jublende om dig igjen.

Venlig da enhver din Haand skal tage
 Stille dig for Godheds Gud, din Ven,
 I det de sige: See, det er vor Fader!

Tal, du gav os ham i Stovers Land!
 Kon hans Faderhjerte, Alles Fader!

Elske, men ej lenne ham vi kan.

Anton Julius.

—

F o v t a l e

over den skjøne Mode, at sige Du *).

Da Nando Ceter man endnu talte,
 Og Tidens Navn den gyldne var,
 De Fædre Du hinanden kaldte
 Og Hjerterne paa Læben bar.

Den Tid, man siger, er ej mere;
 Og om den nogensinde var,
 Endnu iblandt de Spørgsmaal ere,
 Som man ej vist besvaret har.

Om den har været, eller ikke,
 Vi uafgjort vil lade staae;
 Men godt sig dog det kunde skikke,
 Hvis sig en Tid vi kunde faae.

Vist

*) Udskiligt i dette lille Stykke er laant af to indiske Stykker, det eenes af Pessling, det andret af en Ubenævnt.

Vist nok maaskee til liden Vaade,
 Det blev for mangen mægtig Mand,
 Som nu kan hedde D e r e s Naade,
 Men da blev kaldt D u Dumriau.

Men ingentid den gyldne Alder
 Hos os tilbagefalder kan;
 Saalænge D e og V o n man kalder
 Saa mangen ussel Pøbel; Mand.

Man D u til Fyrster skulde sige;
 Saa godt det kan dem minde om:
 Vi Menneſker, vi ere lige;
 Ak! tit det dem af Minde kom.

Det D u, som mig en Fader kaldet,
 Er mig en Lyd, som dyrebar
 Mig minder om min spæde Alder,
 Da Faders Bifald Me mig var.

Et Du af Søster eller Broder
 Gjenkalder mig den glade Tid,
 Da frøe vi leged' om vor Moder;
 Erindring, o! hvor du er blid!

Jeg Du blandt Venner godt kan lide,
 Det ret og det naturligt er.

Men den jeg kalder Du, maa vide,
 Som Broder han min Sjæl er kjær.

Sid hoer, som mig med Du bærer,
 Maa uden Falskhed vise sig,
 At han mod mig det Hjerte bærer,
 Som det for Brodre sommer sig.

Dog, hvad er alle Du at ligne
 Mod det af Linna's skjønn Mund?
 Da først jeg hørte't — o! velsigne

Min Sjæl skal evig denne Strund.

Hun Glæden saae mit Dje vade,
 Og fyrigt var det Rys, jeg fik.
 Tant er al Jordens anden Glæde
 Mod sligt et saligt Djeblif.

1792.

Ingen Nytaarsgave.

Jeg har ej Guld — jeg intet Guld kan give;
 Ej heller Digterstemme skenkes mig,
 Og derfor ubesjungen Du maa blive:
 O Ven! jeg Intet har at byde Dig.
 Jeg vel et Hjerter fik, som for Dig luer;
 Men det forlængst Din Ejendom jo var:
 Fra mig Du derfor ingen Gave skuer;
 Jeg kan jo ikke give — hvad Du har.

Amors Pile.

Florette.

Jeg holder det for Læst og Digt,
 Hvad man om Amors Pile siger.
 Veninde, troe mig, man ved sigt
 Vil ikkun fræmme unge Viger.

Elise.

Det vilde rigtigt lønne sig,
 Forvoone Viger lidt at fræmme;
 Men, Barn, at Amor træffer dig,
 Det vil du vist engang fornemme.

Florette.

Jeg veed nok, hvad du sige vil,
 Her, jeg vil aabne dig mit Hjerte:
 Lidt Elskov er jeg falden til,
 Dog fandt jeg derved ingen Smerte.

Elise.

De Pile det Særegne har;
 De lyst, men ingen Smerte gjøre;
 Men at dit Hjerter saaret var,
 Det veed jeg vist; sad mig kun høre!

Florette.

Forsleden Dag saae Frids paa mig,
 Og i hans Blik var Ild og Glæde.

Han lod til ej at møtte sig;

Han syntes færdig mig at æde.

Elise.

Og du blev underlig derved?

Jeg saae dig rødmes, sukke, smile.

I Fridses Blik sad Kjærlighed;

Det var den første af dens Pile.

Florette.

Na, snaf! Men da jeg af hans Mund

Det, som Du nok kan tænke, hørte!

De gjensød' i mit Bynst' en Stund;
 Gud! hvor de Ord mit Hjerte rørte!

Elise.

Jo! da du stod, der i en Ald!
 Jeg Amors hele Krigskunst sender.

Fra Elfers Mund den anden Piil
 Han i en Piges Hjerte sender.

Florette.

Saa han min Haand saa sagte tog,

Og den saa glad, saa fryg kyste.

Men hvor min Puls da heftig slog!

Og hvor jeg var nær ved at ryste!

Elise.

Saa knyttet Elskovs første Haand.

Det Tryk vel ryster, men det fryder;

Men Amor lurker i den Haand;

Og trede Piil i Hjertet sender.

 Florette.

Et Kys han roved' eller gav;
 Nok, jeg blev som elektriseret;
 Jeg fik saa livligt Ondt deraf.
 Det vist den fjerde Piil har været?

Elise.

Det har. Paa Læberne den Gud
 Den bedste Piil af alle tager.
 Det er hans rette Kongeskud;
 Derfor det allerfødest smager.

Tode.

Til Erncine *).

Elegie.

Vee mig! en Viges usle Slave,

Wansmægter jeg midt i et Paradis! —

For mig har Jorden idel, idel Grave,

Dg hele Livet kun Fortiid! —

Hvor finder jeg det glade Hjerte,

Den Ungdoms Ild, den Kraft, det Mod igjen,

Som bæved' ej for Noje, Ekraf, og Emerte,

Dg i hver Vedel vandt en Ven?

Hvi falme mine Kinders Roser?

Hvo knuste denne Lyra, Phoebus gav?

Selv Ewalds og Tullins Apotheoser

Ej vække Sjelen af sin Grav.

E 4

Du,

*) Denne Elegie, som man allerede har læst i den danske Tilskuers 5te Aargang No. 96, findes her med de Forandringer, som Kritikken syntes at fordre.

Du, Amors Søster, Erncine,

O! hør for sidste Gang: jeg elsker dig.

Elysium mig lover hver din Mine;

Og Haan og Kulde myrde mig.

Ja, Enyris Datter, Erncine,

Ja, hør for sidste Gang: jeg elsker dig.

See Frygt og Tvivl om Qvindedyd mig pine:

O! see Din Ven uslykkelig!

Vær du din Faders Stolthed lyde?

O! hvad er Rang og Guld mod Kjærlighed?

Kan du dit Hjertes ædle Løfte bryde?

Jeg døer: Du lever uden Fred.

Bedragne Pige, vend tilbage

Til mig, til Trofasthed, til Amors Lund:

Her, her forvandler Han for elsket Mage

Et Liv til een lykkelig Stund.

Hvad herer jeg? En kunstlet Glæde
 I vilde Hymenæer brænder ud.
 Hvad seer jeg? Hist for strænge Hymens Sæder,
 Hun staaer, den rige Daares Brud.

Du, Ekhtsaand, du min Smerte kjender;
 Bønhør mig her i Amors Helligdom!
 Naar Hymen nu for Hende Fakklen tænder,
 Da vend din mørke Fakkell om!

Hvo dømte mig til Liv og Taarer?
 Hvi fængsler mig en evig, evig Nat?
 Har hun, hvis Falskhed dette Hjerte saarer,
 En Pluto mig til Bogter sat?

Dog nej! — Du, Pigens usle Slave,
 Er Dydens Himmel ej dit store Maal?
 Var da dit Liv den Stoltes Ligger, Gave,
 Og al din Ven kun Dødens Staal?

O nej! Jeg stier til Lunden's Døsig,
 Og græder eensom ved min aabne! Grav.
 Alt! Dette Hjerter elskede for troelig,
 Og det var Alt, mig Himlen gav.

Væ dig, Væ dig, bedragne Pige!
 Hvo ofrer Dig sit hele Liv, som jeg?
 Naar ved min Grav Forbandelser opstige,
 Gud Erød, da bouher mig ei!

Snart, Erncine, skal du klage:
 Mit Versind myrdede min bedste Ven.
 Hans Skygge svæver da til dig tilbage,
 Og seer dig augetfuld igjen.

Hver Nat jeg seer i Nag henvinde;
 Og hoilken Aal! jeg kan ej troste dig.
 O! Kjeld, jeg er, naar dine Taarer rinde,
 I Graven selv uhykkelig.

Sander.

Til Drømmene.

I Genier som til mit stille Leje
 I Søvnens blide Timer svæve ned,
 Og lede mig ad velbekjendte Veje,
 Og styre mellem Venner mine Fjed:
 O! lader af, min smme Darm at saare
 Med Syner, som saa kort fortrylle mig,
 Som kun for Djeblike Sjælen daare,
 Og, af, bag Morgenroden gjemme sig!

Jeg troer mig hist i Eodans favre Egne,
 Ved Sjælands flakke, blomsterklædte Strand;
 Nu er jeg her, nu der, og allevegne
 Gjenkjender jeg det kjære Fødeland.
 Dog, af, som Lynet soinde disse Glæder,
 Jeg vaagner, en forførisk Drom det var;
 Blandt sjerne Djerge jeg min Danc træder,
 Kun Een blandt fordums Venner end jeg har.

I sidste Slum, ved Evelines Side
 Paa duunbled Sofa jeg saa rolig sad,
 Og taled' saa fortroligt med den Blide,
 Og var saa munter, og var saa hjerreglad.
 Da rasler Haglen over mine Rader,
 Og borte er den Slum, som Djet bandt.
 Jeg horer kun, hvor Midnatstormen tuder,
 Og Eveline, Fryd, og Alt forsvandt.

Nys' sutes jeg en Aftenfund at nyde
 Blandt gamle Venner i fortrolig Kreds,
 Mit Dre horte Bøgerklangen lyde,
 Jeg var saa fro, saa lykkelig tilfreds.
 Men snart min hulde Stjerne maatte dale,
 Eanet Jakobs huuse Midnatklokke slog,
 Lens' Bulder vakte mig af nudig Dvale,
 Og Tryllestøret fra mit Dje drog.

Og var det stedse dog kun blide Synet,
 Som male mig mit evig elskte Hjem!
 Et seeg hver en Scene, som i Sjælen ligger,
 I lyse Skjer søgte, for Djet frem!
 Men ofte lyste Klager mig imøde,
 Og tit jeg Vidne er til Brødres Graad.
 I Dromme føler jeg mit Hjerter bløde,
 Min Kind er tit af friske Taarer våad.

Tit vandrer jeg blandt glødende Ruiner
 Den Bane, jeg i Skrækkens Timer gik;
 Omkring mit Øre Hvirvelstormen hviner,
 Og røde Luer svæve for mit Blik.
 Jeg hører edelagte Skarers Jammer,
 Og skuer mangen ædel Borgers Liig:
 For Brødres Vel han trodsed' Dval og Flammer,
 Og fjak i Dødens Arme styrred' sig.

O, lader mig i Fred min korte Hvile,
 O, plager ej de tratte Dine meer!
 Snart skal den lyse Gienlyns Time smile,
 I Manden jeg dens Glæder forudseer.
 Da skal jeg Veuskabs Tempel aabent finde,
 Og smilende dets Blomsterbane gaae,
 For Spøg og Elskov friske Krandsse binde,
 Og højt til Glædens Priis min Harpe slaae.

Frankena

(Göttingen, i Vinteren 1795/96.)

Evig=

Evhghedsblomsten.

(Melodie: Paa Jorden Flora's Omhed hviler, o. s. v.)

Jeg veed en Blomst i Flora's Have:

Den ej, som Rosen, yndig er,

Men dog, som Rosen, Himlens Gave,

Og Hjertet kjær.

Den skabtes til at groe i Løn;

Den Skjønnes Barm den aldrig pryder;

Men Hjertet den i Stilhed fryder:

Dens Lod er Fjøn.

Den ej, som Hyacinthen, falder;

Uf Rosens Død den Intet veed;

Den trodser Undergang og Alder

I Evighed.

Naar Haanden, som dig rækked' den,

I Graven visnet længe hviler,

Dens friske Krone evig smiler:

"Glem ej din Ven!"

Lyksalig den, der fandt et Hjerter,
 Som evig varmt for Venfkab flaaer;
 Som, ligt min Blomft, i Fryd og Smerte
 Sin Prøve flaaer!
 Han fløt kan fnyge Livets Priis,
 Han flrækkes ej af Skjebnens Torden:
 For ham er hver en Krog paa Jorden
 Et Paradiis.

Frankenau.

Med

Anne Elisabeth Rasteds

Grav.

Af, Jordens Plager ere mange, mange,
 Kun stakkét er vor Hviletid;
 Vor Døne er kun mørke Irregange,
 Og sjelden smiler Elskbønen blid.

Hvad er vor Trost, naar Kummer Hjertet faarer?
 Min Ejel, af, om du ingen veed?
 Jo den: at Himlen taller vore Daarer,
 O! denne Trost er Salighed!

Med stille Veemod stirrer nu vort Øse
 Elise! mod din Urne hen;
 Du gik til Alles Fader i det Høje,
 Og ene staae vi her igjen.

Sorgjebes vore omme Taarer vade
 Dit end saa unge faldne Leer.
 Du var Forældres, Frænders, Venners Glæde,
 Nu er Du intet, intet meer.

Ja, hvilken Barm kan al den Jammer fatte?
 Forældres Eneste Du var,
 Al! hvo formaaer at trøste de Forladte?
 Slet Ingen! — Deres Lod er soar!

Den unge Vaar i Rosendragt sig klædet,
 Og, froe i Lusten, Berken staaer;
 Din Fod ej meer paa Eugens Billie træder
 Ej Berkens Slag Dit Øre naaer.

Tryk er i Gravens Kolde Havn Din Hvile,
 Did staaer ej Skjæbnens Torden ned;
 Engang skal Gjenfyns Timen herlig smile,
 O! denne Trost er Salighed!

Frankenan.

Frø:

Frøken Anne Cathrines Klagesang

over hendes

Brudgom Frands Rantzau.

Formodentlig ville danske Piger ikke ugjerne lære at kjende Noget til deres kjonne men ulkkelige Søster Anne Cathrine, hvis ikke en Elsker eller Ven alt har gjort dem bekjendte med hendes korte sorgelige Historie. Hun blev fød 1618 d. 10 Aug. paa Frederiksborg Slot. Faderen var Kong Kristian IV og Moderen den kjonne Kirstine Munk, viet til Kongens venstre Haand. Hun var altsaa en ældre Søster til den mærkværdige Leonora Kristine, siden Ulfeldts Kone. Moderen saavel som Søsteren findes der Adskiltigt om i Birchs Billedgallerie for Fruentimmer, 1ste D. 60 og 66 S., men om Anne mældes kun i Forbigaaende, at hun var gift med Rijets Hofmester Frands Rantzau, som druknede i Rosens

senborg, Gray 1632. Heri er endda en Tjeh, thi
 Anna blev aldrig gift med sin Rangau.

De Rangauers Slægt var paa den Tid i stor
 Anseelse og heel mægtig her i Danmark. Det var
 Bert Raantzau, som Kong Christian ledsagede
 til sin Brud, i Kiel d. 13 Marts 1627, med de
 Ord, da man tilbød ham en Hest: "Nein, der
 "selige Mann ist allemahl unverdroffen gewesen, und
 "hat um miheret Willen manigen Gang gethan, als
 "wollen wir ihn auch dieselmahl zur Ehren zu Tische
 "folgen." — Der Frands nævnes med sig følger.
 Han var den Gang i en tidlig Alder alt Rigets
 Hofmester, og der forestod ham ligesaa vigtig en
 Rolle i den danske Historie, som Corfærs Ulfeld
 og Hannibal Sehested. Men det var ikke
 hans Forbindelser og Udfigter, det var Anna's eget
 Hjerte, der udlaarede ham til hendes Brudgom,
 da hun fandt Højsagtselse og Kjærlighed for hans
 Rettsindighed og Dyder. Frands var tillige een af
 de

det smukkeste Mænd blandt den danske Adels Al-
 ting spaaede ham og hans Brud den sidste Frem-
 tid, da han i Aaret 1632 ufermodentlig faldt ud
 i Graven ved Rosenborg Slot, og druknede. Nu
 var Anna's hele timelige Glæde forbi; hun faldt
 hen i den dybeste Sorgmodighed. Kummeren for-
 tærede hendes Ælkhed og Sundhed. Aaret efter
 fik hun Smaakopperne; Kræfterne til at udsigge
 Engdommen med, vare fortærede; og hun forlod
 en Verden, der ingen Glæde mere havde for henz
 de, d. 20. Aug. 1633. Lidt over 15 Aar var hun,
 da hendes Brudseg blev redet i Graven.

I det kottgelige Mynt- Kabiner findes en Skuez
 penge af Guld, som efter al Sandsynlighed er
 stagen til et Minde om Frøken Anna. Paa For-
 siden sees et Fruentimmer i Drysbilleder, behængt
 med adskillige Prydelser; under Hagen læses de
 Ord: Jeg er Hjou, og paa Omkredsen i to Lis-
 nier det bibelske Sprog: Vere Ds Alt Verence Alt

Vi Skulle Doe At Vi Maa Blife. Ps. 90. Dag-
 siden viser os en Beenrad i en tænksom Stilling;
 den holder venstre Haand paa et Timeglas, og
 højre under Kinden, hvilende med Albuen paa En-
 den af en Liigkiste, hvorpaa læses: Jeg var Siou.
 1634. Det Aar nemlig, da Skuepengen er slagen,
 istedet for hendes Dods-Aar 1633. I Omkredsen
 staaer atter i to Linier et bibelsk Sprog: Mine
 Dage Haffe Verit Snarere End En Lebere De Flyve
 Bort Och Haffe Intet. Job. 9. See danske
 Magasin IV, 129 hvor Skuepengen urigtig
 siges af Esb.

Endnu maa vi tilføje, at der i Peder Svob
 udgivne Ræmpe: Viser, til allerlidst S. 729
 findes, under Titel af Fruen Anna Cathri-
 nes Vise, en Klagesang i 13 Sangvers, hvis
 Begyndelses Bogstaver tilsammen udgjøre hendes
 Navn ANNE CATHARINA. Udgiveren af dan-
 ske Magaz. anmærker om den, at Poesien derudi er
 efter

efter forrige Seculi Smag temmelig god, men at
 det tillige er troligt, at enten hendes Søster Le o s
 n o r a C h r i s t i n e, som var en hyppelig Poët
 inde, eller nogen anden haver siden digtet denne
 Vise til en Afmindelse af saa uhykkelig en Hændelse.
 Denne Formodning kan vel neppe overgaae til Vis
 hed. I al Fald har man her, af Verbødighed for
 Sagnet's Helligdom, nogenlunde fulgt Tankegangen
 i den omtalte Vise, og kan søgt, at give den kuns
 merfulde Anna's Følelser i et Sprog, der er mere
 beqvemt, til at gjøre Indtryk paa denne Tids
 Menneſker.

Verdens Pragt forgaaer i et Djeblig, og den Glade
 Midt i sin Hæder og Fryd fanger det Bud: du
 skal døe!

Sander med mig, at snart kan al Jordens Glæde
 omskiftes!

Skjørt

En Skjæbets Dødsens Haand; Daarlighed stoler
 Derpaa
 Vædig Fryd var mit Haab, en Fryd selv yndet af
 Himlen!

Svundet er den i Sorg; glemt, som det lustrige
 Søn.

Dødens Pile nedstog' mig, og ingen Ven mig kan
 troste;

Han, min eneste Ven, faldt i de favreste Aar.
 Trofast han elskte sin Gud og mig; retsindig og
 venlig

Var han for Alle, for mig var han det eneste
 Haab.

Stedse skal Sorgen boe i mit Bryst, thi min Vedle
 er falden.

Verden jeg kedes ved, mig har den Intet af
 Værd.

Fattig og Nlig skal vandre den mørke Gang ned i
 Graven;

Naar

Naar den Evige vil, fare vi alle derved.
 Drøbende Sorg fortærer min Ungdoms Pragt, og
 min Jammer
 Blegger min røde Kind. Stig, du som kiendte
 mig før,
 Levnede Smerten et Træk fra Gladens Iustige Dage?
 Svundne, som lustige Syn, aldrig jeg seer dem
 Haabets Lys er udslukket. Ene med Sorgen fortroelig
 Klager min bævende Røst: Rankau, min Rants
 Dødens Drik han udtomte; mat er mit Hierte af
 Sorgens Gift er mit Brod, Jammer og Graad
 min Musik.
 Rummer har gjort mit Hoved sygt, og formørket
 mit Dje.
 Bittert længes min Sjæl, snarligt at fare hei fra.

Hen til min udvalgte Ven staaer min Hn; med Biss
hed jeg veed det:

Frands er hos Gud, thi Gud lofter hans From-
hed og Dyd.

Han var min glædste Tanke, og fro han kaldte mig
Elfte!

Inderlig elsked' jeg ham, trofast han elskede mig.
Eenlig, som Turtelduen paa Dag, jeg længe og klager;
Medens mit Hierte staaer, længe og Klage jeg
skal.

Snart, kun snart, man bære mit brustne Hierte til
Graven!

Verdens Glimmer og Pragt glad vil jeg sige
Farvel.

Anton Julius.

Laura

Laura og hendes Fader,

eller

Laura's Fødselsdag.

Helliget

Søstrene

Thomassine Heiberg og Lise Jørgensen!

O! Deres Navne, Søstre! skal fuldende,

Hvad Penslen ei at Kilderne mægtig var!

Og hese Verden sandt vil bekjende:

At det er Dem, jeg vovsomt malet har!

Mädchens! ich weiß, was Ihr wehrt send!
und was Ihr dem Manne sehn könnet, wenn Ihr's
vorzieht, und Euch entschließt, eines Mannes zu wer-
den! Ihr send ihm eine edle Gabe Gottes, und
er lebt des noch eins so lange. Er sey reich oder
arm, so send Ihr ihm ein Trost und machet ihn
allezeit frölich. Und darum bewegt sich mein Herz
in mir, wenn ich Euch ansehe, und an Euch denke.

Nun! Ihr send in der Welt, und müßet durch,
was auch Euer Beruf sey. Gehet in Friede, und
seht nicht viel umher!

Und der Engel der Unschuld begleite Euch!

Claudius.

D Laura! hist med blide Purpur, Krands

Du skuer Dagen moderligt fremile,

Alt Jorden, ved de friske Rosers Glæde
 Fra natlig Ro maa vaagne sødt og smile.

I høien Luft alt skjulte Lærke staaer,
 Den muntre Gjøg fra Green til Green sig hæver,
 Mod Agren hen fra Krattet Haren gaar,
 Og langsomt over Engen Storken svæver.

I Dag for femten Aar min Jubel : Sang

I samme Stund steg henrykt mod det Høie ;

I Dag for femten Aar ieg første Gang

Dig Laura! hilsende med Fader : Pie.

Og aldrig Hanegal saa tryllesk lod,

Et Solen før saa steg med Lys og Varme,

Et Lærkens Sang var forhen nær saa sød,

Com da Du smilte først paa Fader : Arme!

Forladt af Søvnens vennelidende Fred

Jeg eensom vaagede med Nattens Stjerne ;

Et Feber : Blund seent over Diet gled,

Og vildsom Drem omtogede min Hjerne.

Jeg saae Din Moder vedbleeg nærme sig,
 Fra hendes Kinder saae jeg Taarer trille;
 Med venlig Stemme talde hun til mig:
 "Kys, Fader! kys som Moder og den Lisse!"
 Gud! Dødens kolde Skræk min Tunge bandt;
 Omsonst jeg favnede den tabte Blide —
 Mod Engles Volsig hævet hun forbandt,
 Og Du kun, Laura! hvilde ved min Side:
 Dog — Herren Priis! — mens jeg til vilde Bryst
 I Drømmen trykde Dig, af! uden Glæde,
 En salig Stemme vakde mig i Lyst:
 "O, Fader! kom! o kom! og favn Din Spæde!"
 Jeg kom, jeg saae, jeg tvivlede, saae igjen,
 Jeg signede den modersglade Qvinde,
 Og, atter over Buggen bøiet hen,
 Nu fælde henrykt alle Døvel forsvinde.
 Jeg, ubevidst, før ud i fjerne Land,
 Did, hvor Din Moder mig sit Ja har givet;
 Min Læbe taug, min Taare talde kun,

Til hellig Bøn mit Hjerte var oplivet.
 Jeg bad, o Laura! for Din Barndoms Baar,
 Og for den Stund, Du vælge skal Din Mage,
 Og for Dit Qvindeliøs usete Aar,
 Og for Din solvgraa Vinters sidste Dage!
 Jeg bad for Moderen! for mig jeg bad!
 Hver ængstlig Drom i Velsigt var hensoundet.
 Med Mandemod jeg folde mig saa glad
 Na trefold stærkere til Jorden bundet.
 Og da — just som i Dag den stiger frem —
 Steeg purpurklædt den unge Morgenrøde;
 Trindt om mit Tempel hist i Lundens Hjem
 Fra Green og Lust Guds Hædersjubler lode.
 En Rose blev hver Skovblomst under mig,
 En Sæder var nu Bogen ved min Side,
 Hvor Solens Smil i Duggen spillede sig,
 Jeg saae en Kerub over Stjerner glide.
 I Faderaarer randt fornuget Blod;
 Hver Skabnings Gavn jeg ærligt vilde fremme,

Min næste Fjende jeg sin Skyld forlod,
 Og Uvens Brode nu jeg svor at glemme.

Og, Laura! see! den skønne Stund igjen
 Fornyet straaler ned fra Glædens Giver!
 O! femten Aar i Fryd er' rundne hen,
 Og samme Trykkelighed mit Bryst opliver.
 Lad denne Taare, Barn! som triffer ned,
 Forkyndte Dig til seeneft Alders Hæder:
 At kun ved Dig mit Liv spandt bort i Fred,
 At Du med Lou og Haab min Vane klæder!

Kom, Laura! følg Din Fader Haand i Haand!
 Hiu lille Hauge hit nu Din skal være!
 Men glem til Dødens Stund i trofast Mand,
 Hvad Dig om Blomsterne Din Ven vil lære!

See dog, hvor stolt hiin Soel si E hilser Dig!
 Med Iuttret Guld dens Tinding synes bramre;

Og, mon forboven Storm tor nærme sig,
 At styrte pragtfuld Top fra vældig Stamme?
 Mod Osten den i Dagens Fødsel seer,
 Mod Syden, naar den hede Middag luer;
 Og, til nedgangne Soel ei straal'er meer,
 Den, flavelydig, did mod Vesten stuer.
 Kold vandrer Manden trindt omkring dens Rod,
 Snart ved dens Glimmer selv ei Bærnet smiler;
 Da Jagen styrke vil dens knuste Fod,
 Naar brudt af Stormen, den ved Jorden hviler.
 Saa vee den No, der boer i Spraders Kredts!
 Hvid stolte Harm mod Sandheds Rost er dovet!
 Der haaner Kjernen, med dens Skal tilfreds,
 Og under Modens Guddom kysser Stovet!
 I Kredsen dreies hun fra Gjaek til Gjaek,
 Og snart dog ud for yngre Dronning traeder;
 Da vakked hun af søde Drom i Ekraek
 Og trygler, at omsoust! til Mandens Hæder.

Min Laura! kom! Her Lilien saa blid
 Paa nbererte Stengel Diet trykker;
 Som Markens Snees den straalte englehed;
 I den Du Blomsternes Forskinde hylder.
 Men, nærmer Regnen, søbt i Skyer, sig,
 Og tunge Draaber kjesne Blade væde,
 Da synker Lilien plettet hen for Dig,
 Og Du dens Tab usindret vil begræde.
 Saa blomstrer Uskyld, hyldet af Enhver,
 Mens ukjendt lille Kreds den trygt ombegner;
 Men, giftig Skyders frække Hænde nær,
 Bestemmet og foragtet den nedseger.

Stands, Laura! stands dog Dine raske Fjed!
 Vel sængster intet her et flygtigt Die;
 Men mod den Blomst, som vryder dette Sted,
 Med agtsom Vrefrygt Du Dig skal bøie!
 Naar, dalet under Havet, Herrens Soel
 Sis Minde vinker frem, hiin Aftenrode,

Da spørger Dig den blide Nat siol,
 Og da begrades kolde Hjertes Brode.
 Saa viger den Beskeedne Dagens Pral!
 De Godes Aigt han kun ved Daad vil vinde;
 Selv stolte Spotters Haand omsider skal
 Til Mandens Lindning Hæderskrandsen binde,

Her blomstrer, Varn! en huld Forglems
 mig ei.

Bevar den søsterligt og den forskjennes!
 Dog — langt fra Hvermands Blik og alfar Wei,
 Ved Moderbakkens Favn den villigt grønnes.
 Et smykke Du til Pragt med den Din Varm!
 O! her den trylle Dig, useet og eene!
 Men, brydes den, da venter Dig kun Harm,
 Da falme, visne, døe dens brudte Grene.
 Saa flaber Kjerlighed et Edens Hjem,
 Selv under Hyttens Tag, for Mand og Avinde;

Men,

Men, skal til Skue den, som Terteget, frem,
 Dens Blader kun beundres for at vinde!

Ne se da her fra lille Plet af Jord
 Saa mangen salig Scand vil Pa'ra fryde;
 I Blomstens Favn al Edens Vellugt boer,
 Skjendt Kunst og Farver ei dens Blade pryde.
 Da vil Du mindes tide: at huusklig Dgd
 Ei efter Mængdens Pris ved Glimmer higer;
 At hvo den vinder gemmer taus sin Fryd,
 Og med sin Skjebnes Harm sig let forliger!

Hist seer Du Rosen staae med festlig Pragt,
 Den trinde om sig kun trykker Inde spreder;
 Og Alles Pine den med lige Magt
 Til spæde Grenes bruyne Knopper leder.
 Men ikke blot om faare Sommer-Est
 Dens Almagt Fryd i Hjerterne udgyde;
 Selv under Vintrens Haand skal Bavn og Mand

Sig ved dens gjemte Blade længe frøde,
 Og, svægede ved dem, de mindes fro
 Hver ventlig Sommerstund, der nyd bortilfde,
 Naar, under Dagens Farm og Martens' Ro,
 I Rosers Ly de spogde, sang og hvilde,
 Saa blomster Glæden, Værn! for Jordens Son!
 Hvor Du seer den sin Rosen; Iffe høve,
 Der og hver Stand, hver Alder og hvert Køn
 Du seer med festlig Dands imod den soave,
 Men nyd den svarfome! Eljænk dog ei Din Vaar
 Den Fryd, der gjemmes bor til modne Dage!
 Da skal og Glæden frandse solvgraat Haar,
 Og Du mod yngre Lid see fro tilbage.

Her Evighedens Blomst henvinker Dig.
 Som nogne Sandhed Hymner den ei vækker;
 Men, naar den Wiise stundum nærmer sig,
 Mod den dog signende sin Haand han rækker.
 Dens Ynde, Laura! visner aldrig hen.

Lad frem i Kamp med Fjærd Søller rykke,
 Dog lige ny, dog lige Fjøn igjen
 Den Sennedatters Brudekrands vil smykke,
 Saa før den Edle Venkabs blomstre skal,
 Fremlede Barnet mod den hulde Broder,
 Omhegne dem som Mænd i mojsomt Kald,
 Og svæve lys med dem til fjerne Kloder.
 Ak! fjøndt fra Himlen sendt til Godes Pæn,
 Dog Venkabs tid snart Borg, snart Herte viger,
 Men, hadret ømt, og tidt fra Son til Son,
 Som Slægters Arv og Held, veldædigt stiger.

Sorgmodig næst ved den Snypræsse nstaaer.
 See! det er Dødens Blomst og Venkabs Minde!
 Hviß, tro mod Gud og Ven, Du heden gaaer,
 Skal Taarer over den paa Graven rinde!
 Naar Jorden skjuler Støvet, som den gav,
 Naar ei Du hører meer en Faders Stemme,
 Da plant en Dvift i Stilheden paa den Grav,

Der ogsag Dine Been i Fred vil gjemme! men kan
 Ja! plant hvert Aar en Kvist paa denne Dag!
 Naar seent en lobrig Lund sig der da hæver,
 Og end ved Graven rids med Velbehag
 Dit Hjerte Du til censomt Megustab. Kræver,
 Da vent med Langsels Fryd den Skjonne Stund,
 Et Livets Vinter flyer for Vaarens Varme!
 Du doer ei, Laura! da! Du sumrer kun!
 Du vaaquer, Laura! snart i Fader's Arme!

J. Høegh Guldberg.

Til Blufærdighed.

Du, Moens Fryd, du, Qvindens Smykke,
 Elskværdige Blufærdighed!
 For Qndens Yndling at betænke
 Du steg fra Ufhylds Himmel ned.
 Fra Nordens Børn du aldrig vige!
 Din blide Aand omsvæve os!
 Dig hylde hver en nordisk Pige!
 Du vare Danneqvindens Roes!
 Forjag den frække Sydboes Latter,
 Den vilde Saturs Hvirvel, Dands!
 Lad Freja's kyndste, rene Datter
 Foragre Bacchantindens Krands!
 Lad tugtig Evog og Fjaldfri Glæde
 Belønne arbejdsfulde Dag!
 Du knytte tvangfri Samfundskjæde,
 Besjele du hvert Bønnelag!
Hvor

Hvor Elskovs varme Lue brænder,
 Der værne Du om Hjertets Fred!
 Hvor Hymen glad sin Fakkell tænder,
 Du hævde Dydens Rettighed!
 Og Ektepagtens Trofskab være
 Urokket ved din Varetægt!
 Bed dig den ædle Hustru lære
 Sit Kalds og sine Pligters Vægt!
 Dit Smil forhøje hendes Ynde,
 Din Nødme male hendes Kind!
 Ethvert af hendes Blik forkynde
 Med salig Glæde: hun er din!
 Naar Smigers Virakke sig hæver,
 Og Læsten trædf sin Balsm strøer,
 Og Uskyld for sin Yndling hæver,
 Og Pligtens Varselstemme doer:

Blufærdighed! du ene standser
 Da Væstens frække Jubellud;
 Du vækker de bedragne Sønder,
 Og minder højt om Pligt og Dyd.

Fra Svælget reven brat tilbage,
 Hun for dit Alter styrter ned,
 Og ingen, ingen Magt skal drage
 Den Reddede fra soorne Cød.

Ja, Moens Held og Qvindens Ære,
 Blufærdighed! vi hylde dig.
 For alle Nordens Døttre være
 Du hellig og tilbedelig!

Liebenberg.

Til Elisa.

Sonnet.

I Glædens blide Foraarsdage
 Dit hulde Smil, Elisa! var vor Lyst,
 Hvert Hjerter ved din Trykserost
 Lod villigen sig til din Hyldest drage.

 Men snart, Elisa! Skæbnens Tordenbrag,
 Afbrød din Ro og Glædens korte Dage,
 Omkring dig ramte Lynet Slag i Slag,
 Og med din Dval du ene stod tilbage.

 Forladt af Haab, forladt af Trost,
 Med Savnets hele Tungesæl paa dit Brøst,
 Elisa! dog din Aand fandt Mod og Styrke.
I Nædsters Stund, i Vanhelds øde Mørke
 Dit Hjertes fulde Værd vi prøvet har.
 Da blev du os tilfulde dnyrebar.

Liebenberg.

Lil den bortreffende Lina.

In omni adversitate fortunæ, infelicissimum
genus est infortunii, fuisse felicem.

A. M. Boethius.

Run nogle Dieblig! og jeg ei meer

Med Dig, o Elsker! her skal samlet være.

Run nogle Dieblig! og jeg mig seer

Forladt, forladt af Dig, Du Evigkjære.

—Forladt af Dig! o Gud! med Blyets Vægt
Den Tanke hviler, trykker paa mit Herte,

Nej aldrig, aldrig Saaret meer blev lægt,

Nej aldrig Tiden mindsker denne Smerte.

Den mindste! Nej ethvert Minut det maa,

Det vil den dobbelte Kraft og Styrke give.

Hvad Rod i Hjertet slog, kan ej fordaae

Mit Savn, min Længsel stedse ny vil blive.

O Lina! hører Du, hvor Stormen den

Nu raser? see, den Egeus Grene knækker!

Dj Bølgen hæver sig mod Himmelen,
 Og Skræk og Nattens Mulm sin Arm udstrækker.

Et Billed paa min Sjel, thi Havet lig
 Den oprørt er; mig selv Naturen siger
 Med klare Røst, at naar jeg mister Dig,
 Og Fredens Engel ublid fra mig viger.

Vi Dødelige tumles ofte her
 Blandt blinde Skjær; og mangt et Uvejr skrækker

Og ofte, ofte Byrden blev for søer
 Naar Himlen ej en hjælpsom Haand os rækker. —

Saa mængden tvungne Kummer trykte mig,
 Paa skarpe Torne tit jeg maatte træde,

Død for høet Broders Fryd, ulskkelig
 Jeg, tifold sel'de mig ved Broders Bløde,

Til eensom Krog jeg ty'de hen, den gav
 Mig Lindring; men og den jeg saae forsvinde,

Og Strækkbilleder om Død og Grav,
 Mig her forfulgte, saae ieg her oprinde.

Selv Harpens bløde Toner skurrede,

Dg var en Smerte for det svage Øre,
 Jeg søgte did, hvor Stormen tudede,
 Dg hvor jeg Torden rusle kunne høre!

Dg i en vildsom Labyrinth min Fod,
 Omvankede; forageses I h e s e u s beder,
 Ej Ariadne sig tilshue lod,
 Nej! ingen, ingen mig ved Traaden leder. —

Jeg saae Dig, Hjertet slog, og Sjelen bad
 Om Dig, til Ham, som throner i det Høje.

Ihi sjelden Gude paa de Kinder sad,
 Dg Dyd og Blidhed straal'de fra dit Øie,
 Dg glad Du smilede; jeg blev Din Ven,
 Dg Du indviedes til min Veninde.

Den svundne Sjelerø og Fryd igjen
 Mig Himlen lod hos Dig, Du hulde, finde.

Godt lod nu Harpen, Livets Vej jeg fandt
 Eaa Kjen, og jeg var glad ved Brodres Glæde,

Dg hvert Phantom tilbageveeg, forsoandt,
 Ej meer paa Torne saae jeg mig at træde.

Du Fryd og Kummer deelte troelig med
 Din Ven; mit Held var dit, min Noes din Ere,
 I Følge nød jeg Livets Salighed,
 Naar Du hos mig, hos Dig jeg kunde være —
 Og Dig jeg miste skal! — O Skiebne, sig,
 Hvi lod Du mig den sjeldne Edle kjende?
 O dobbelt er jeg nu uslykkelig!
 Min Fryd, min Noe, mit Liv er tabt med hende.

x — y † V a b c.

I en Piges Stambog.

Naar engang i venlig Aftenstund

Maanen blid sit Slummerkin udbreder,

Og Du eensom i vor stille Lund

Efter favre Glemmigaldrig leder;

O! da fast den forste, som Du seer,

Pige! tætt om Navnet ved mit Minde!

Naar jeg maaskee snart ej nævnes meer,

Vil Du her min lille Talsmand finde.

Lad den ofte tavst tilhviſte Dig,

Hvad min Læbe da ej meer kan sige:

At jeg fulte mig saa lykkelig,

Ved Dit Smil, Du muntre, gode Pige!

At min Varm saa omt for Venſkab slog;

At jeg kjendte Elſkovs Rosenkjeder,

Og til eget Held mig tit bedrog,

Naar jeg dromte fjerne Salighed —

Skimler Du et Iydguaft Veherkin,
 Som blandt Lundens Efeublade baver,
 Og ledsager Di; ved hvert et Triu,
 Tro, det er min Vland, som Dig omfvæver!
 Pige! Du vil dog ej frygte den?
 Duffer Du, at Skyggen skal forsvinde,
 Plant da paa min Høj en Rose hen!
 Lad mig evig leve i Dit Minde!

Heber.

Til Agnes

(om Høsten.)

Læs er den lille Nattergal,
 Som mig til Lunden drog,
 Hvor dine Nektarkys jeg stjal,
 Da den i Busken slog;
 Den klare Maane seer mig ej
 Til Windebøgen gaae;
 Dit smilte den paa natlig Vej,
 Naar den mit Elskov saae.

Snart, Agnes! flyer vor hulde Vaar,
 Og Vintren nærmer sig;
 Snart flye de muntre Ungdomskaar,
 Da vi var lykkelig.
 Din Mund som Vaarens Rose rød,
 Dit kielske Hjes Ild,
 Alt rober han den stemme Død,
 Og seer ej dine Smil.

Dag Vige! hor af Veemods Graad

Lit spire Glæder frem;

Forvandling er jo Stavets Lod,

Vort Liv en Morgendrom.

Dag Gravenß Skygge troner blid

En evig Blomskervaar,

Lig Maanen der i Dæmringstid

Dag Granetoppe staaer.

Heber.

Qvædet om Ragne.

Dannermanden

Rasmus Nyerup

tilegnet

af

Jens Smidth.

Til Effkøvs Qvide og Ullivs Færd

Du, Didsids Ven! laan et Dre!

Et ukjendt Sagn, et uvædet Mærd 1),

Jeg jætter Dig, skal Du høre.

Dg naar det mindende Greppens 2) Qvad

Dit Bifald priser, da er han glad,

Da sit han Ddunnaas Leble 3).

Paa faldne Mure af Vellingssborg 4)

Min barmhige Fod har sprunget.

Paa

1) En Fortælling i afmaalte Stavelser.

2) Skjalden, Digteren.

3) Udsdelighed.

4) Ruinerte af denne Borg sees endnu resten
paa Falster paa Herregaarden Corhelikes Hovs
marz

Paa knuste Steene forunden Sorg,
 Som Fuglen fro jeg har sjunget.
 Nu sufer Vinden saa sorgelig,
 Naar did i Skumring jeg nærmer mig,
 Og Fuglen paa Døisten flummer.

Der er saa stille, der er saa toft,
 Naar Slemanden 1) modig hoiler;
 Men dette Stille er Greppens Lyst,
 Naar Nediets Gisel 2) smiler.
 Der vakkes Mindet om Haugolds Tid 3).

Dit

marker. I Sognets Kirke Sønder Kirke
 Eebne er Plakaten over Mogens Pletke
 † 1581 og Esler Kruchov, som ved
 Slutningen af det 16de Aarhundrede har været
 ret Eiere af Vellinge. cf. Marmora
 Dan. T. I. p. 278 & 79. Henimod Midts-
 ten af forrige Aarhundred er denne Bora eller
 Herregaard forfaldet eller nedrevet. Noget
 Efterretning om den fra Tiden, paa hvilken
 Ragnes Historie antages at være sket, findes
 aldeles ikke. Et eenligt Skovhus, nær ved
 Nyineve, hedder endnu Vellingehuset.

- 1) Bonden.
- 2) Den aftagende Maanes Gisel 2: Straale.
- 3) Tiden før Kristendommen, da man begrav
 sigene i Høje.

Did Sielen svæver tungsindig blid,
 Og dvæler i Gladhjems Sale 1)

Der ligger Noeren 2) saa kvæg og tav,
 Hvor Greppernes Dvad har brusket,
 Nu vandrer Dvæget i Borgens Grav,
 Og Ploven furer i Gruset.

Mit Dvad er forhen uqvædet Mærd :
 Om Elstoss Dvide og Ulløs Færd,
 Om Malfreds de ramme Ruiner.

Det var Drot Nage paa Bellingborg,
 Han var saa holdig 3) en Herre.
 Hans Fiender fristede Meen og Corg.
 To Døtre var Drottens Ere.
 Den ene prænger som Dagmors Ekser ;

G. 3 Den

1) Gudernes Bølg,

2) Dvad, Jerd.

3) Håndfast, tapper.

Den anden stille og afsat 1) er.

Saa gierne hun sad i Lunden.

Den ene pranger som Dagmors 2) Skjær,

Skjon Malfred hun heed for saunden.

Den Søster stille og afsat er,

Ja Mague saa heed den anden.

Malfred saa gierne saae Rjemper's Dyst;

Bed Greppens Dvade slog Magues Dyst.

Saa gierne hun sad i Lunden.

Ang Olger tjener i Nages Gaard,

Dg rages han svinger Landsen.

Bed Jole's Veste 3), naar Fidel gaar,

Han træder saa favr i Dandsev.

Med Enst de Moer paa Olger saae,

Men

1) Behagelig, elskelig.

2) Morgenroden.

3) En Fæst hos vore Forfædre for Kristendoms-
men; den var omtrent ved vor Juletid, vares
de i tre Dage og var den stærste af alle Fes-
ter. Wille's nord. Mythologie P. 18.

Men Ragne verker 1) det Beste blaa.

Saa gjerne hun sad i Lunden.

Saa Ragne verker det Beste blaa

Dg smiler til Olger venlig,

Mens Fanten 2) plukker de Blommer smaae

Dg raffer den Nae behendlig.

De talte sammen saa mangen Sang,

Dg Ragnelille, naar Olger sang,

Saa gjerne hun sad i Lunden.

De talte sammen de vane To:

Dig evig min Tro jeg jætter!

Dg Ragne jætter ham evig Tro:

Mit Hjerte du vensæl hætter!

Men Freya smilker 3) fra Gudhjem ned:

§ 4

Ein

1) Forfærdiger.

2) En Ungling i sine første Aar; brugtes ogsaa dertiden som et Ord, til at haane med.

3) Smiler lidt.

Ein Mages Hjerter hun frydes ved,

Saa gjerne hun sad i Lunden.

Drot Mages sidder paa Høsteds Gal,

Omkring staae de Svende sage.

Til Diger lader hans brade Taal:

I Veding saa fud du drage!

De Franker stunde et blodigt Epil,

Drot Hasting reder en Gang dertil.

Haardt rammer de Dauskes Borge.

De Franker stunder saa haardt et Epil,

Med Hasting du did kan følge.

Et

- 1) Nogen Tid før Ganges Wolfs bekjendte Tog til Neutrien, foretog nogle Danske et mindre Tog did hen, forit i den sidste Halvs deel af det Niende Aarhundred, under Anseesels af en, som kaldes Hasting i Muns kronikerne, der omtaler ham Man see dervom: Er. Pontoppidan Gest. & Vest. Danor. extra Daniam, T. 1. p. 244 &c. sqq. Dog holder jeg for, at dette Tog har været nogle Aar tidligere end det der anføres. Man seer heraf, til hvad Tid dette Digt henføres.

Et Skjold jeg giver dig, Sværd dertil;

Staalbryllien skal dig dolge.

Ej meer behøver en Ledingsmand.

Brug det, saa Grepperne quæde kan:

Haardt rammer de Danskes Barge.

Malfred hun stander i gylden Velt 1),

Saa lod hendes Ord saa sage:

En Mee belønner den giæve Helt,

Som drager med Nos tilbage.

Naar No ham undes fra Vircingsbad 2),

Da stolt han lytter til Greppens Qvad:

Haardt rammer de Danskes Barge.

Men Ragne stander ved Borgeled,

Sin Dsger hun seer bortdrage;

Da runde Taarerne stride ned:

G 5 .

Dig

1) Kladebon.

2) Strid, Sværdslag.

Dig gifter 1) jeg alle Dage.
 Tag hen det Velte, jeg verket blaa?
 Din Dagne ofte du tænke paa!
 Saa gjerne hun sad i Lunden.

Det var ung Olger, han drog af Land,
 Han giæstede Frankens Dige.
 Men aldrig Dagne forgiatter han,
 Hans Hjerter staaer til den Pige.
 Til Jotnaland 2) over salten See
 Saa fub han sætter fra Falderb 3) De
 Haardt rammer de Danstes Bærg.

I Jotnaland ved den vestre Rin,
 Did stikle de frekne Niser.
 Der blinke Skjolde ved Solens Ekin,
 Mod Franken dem Hasting viser.

Did

- 1) Elsker.
 2) Jylland.
 3) Falster, hvorpaa Bellingeborg laaet.

Did stinke Tusend og Tusend til;
 De agte Franken et blodigt Epil.
 Haardt rammer de Danskes Børge.

Men Vinden blæser fra Vest saa stærk,
 Den Skipper sidder paa Strande;
 Snasnart den østlige Bør vi har
 Ud Bretland vi lader stande;
 Nu spiles Floen 2) paa højen Naag,
 De Rogger 3) sure i Volgen blaa.
 Haardt rammer de Danskes Børge.

See Olger stander paa Bonken 4) qvær,
 Dg Ragnelil er hans Tanke.
 Paa Falderø De er hans Hjertensker,
 Dg der hans Tanker omvante.

G 6

Dan

1) Eigeimod.

2) Den Lids Sejls.

3) Krigsskibe.

4) Dækket.

Han seer saa tit paa det Velte Blaa,

Sin Mages Smise han tænker paa.

Saa gjerne hun sad i Lunden.

Havgasser boltre i vilden See,

Mens Rokken leger om Stavnen.

Wildt Euler Boren i højen Flo,

Det lakker ad Frankers Havnen.

De kaste Anker paa hviden Sand,

Der ginge de frækne Mænd i Land.

Haardt rammer de Danstes Barge.

Men Auduns Swaner 1) paa dunkle Kyst,

Fra Egenes Toppe lure.

Og Frankens Konning ej knyter om Lyst,

Da melder den rædde Rude 2):

De

1) Auduns Swaner er Ravnene, der kunde mærke, hvor der snart skulde staa et Slag og samlede sig did. Audun (Forstyreren) var et af Odins 126 Tilnavne, fordi han var Krigens Gud.

2) Bægter.

De Danske Mænd i Neufrien staae,
 Ei Tusend Skjolde jeg blinke saae.
 Haardt rammer de Danstes Bærg.

I Franken stander et blodigt Epil,
 Mod Karlomons 1) Tabesvende 2).
 De heed i Græsset hvor Dansk slog til,
 Og Borgene flux opbrænde.
 Men Olger sparte saa mangt et Liv,
 Og sendte den Sparre-hjem til Bio.
 Haardt rammer de Danstes Bærg.

Men Olger glædte saa mangen Brud,
 Den Brudgom han lod hjemfare.
 Og Bruden bad til de Kristnes Gud;
 Den ædle Helt du bevare!

G 7

Dag

- 1) Karloman, antager jeg, har paa den Tid været Konge over den nordvestlige Deel af Frankrig, efter Delingen med sine Drosdre, efter Karl den Skaldede.
 2) Evende som ere deres Død viffe.

Dag Kloster: Mure led Klerkers Ekraal!

Befri os, Gud, fra Normanners Vold!

Haardt rammer de Danstes Berge.

Balkhrier dandse paa Kare's Moer 1),

Der hveen det af hvasse Svarde.

Balravenen kaad omkring Stegol 2) foer,

Den lugter, hvad Leeg er paafarde:

Dg Franken frister et Ullis Saar,

Helblinde 3) smiler, hvor Dansten flaaer,

Haardt rammer de Danstes Berge.

Dg Danste Mænd sik Berserker Sang 4)

Saa ryff over Frankens Egne.

De Klerker læste i Messe: Sang,

Mens

1) Lusten, som Kare var Gud for. Wille. P. 47.

2) Den fornemste af Balkhrierne, der bestemte, hvem der skulde falde i Slaget.

3) Et af Odins Navne. Wille. P. 14.

4) Bild, krigersk Udsærd.

Mens Modre og Moer blegne,
 Højt lod til Herren de bange Skraal:
 Væstri os Gud fra Normanners Bold!

Haardt rammer de Danfkes Børge.

De drabe to Ar, ja drabe i tre,

De kuule 1) de franske Svende.

Da lod sig Olger for Hasting see:

Nu hjem jeg min Knar 2) vil vende.

Eil Balders Ryster nu staaer min Fig;

Dg Franken føler foruden mig:

Haardt rammer de Danfkes Børge.

Det var Drot Hage paa Vellingborg,

Han sidder paa Højlofts Sale.

Om Danfken Daad og om Frankens Sorg

Det gjald af hans høje Tale.

Det

1) Kuule, at begrave.

2) Et lille Skib.

Det var Helt Olger, han arled' sit Skind,
Dg treen i Stuen for Nage ind.

Haardt rammer de Dancks Bærg.

Ung Olger rider i Nages Gaard,

Dg ganger for ham at stande.

Storkati 1) sidder han soobt i Maar:

Velkommen fra Frankens Lande!

Eid op! om Dancken i aabeu Dyst

Dg Sverdetraek 2) jeg horer med Lyst.

Haardt rammer de Dancks Bærg.

Ekjon Malfred stander i gulden Pelt

Saa snog 3) i de Højlofts Tale;

Hun horer gridsk paa den bolde Helt,

Dg nemmer saa fro hans Tale.

Hun saae paa Ragne; alt som hun saae,

Tung;

1) Majestættisk.

2) Blodig Slag, naar Sværdene uddroges.

3) Smuk.

Tungmodig vred hun da tænke paa, og

Saa gjerne hun sad i Lunden.

Men Ragne stander, det væne Nør,

Saa faver paa Højlofts Tillie,

Hun lytter svø til den holdes Ord,

Til Olger stod hendes Villie.

Naar Olger meldte, hvordan han stred,

Hun tænkte Faren og gjød derved.

Saa gjerne hun sad i Lunden.

Den Graaskæg Nage det Ised saa vel

At høre om Frankens Lvide,

Og Danskens Dræben saa sejerfæl.

Helt Olger han godt mon lide.

Alf alle Nalsfred ham lider best;

Men Ragne giller ham allermest.

Saa gjerne hun sad i Lunden.

Ang Olger leged' paa Tassebord

Med Aage paa Høstofs's Tillie.

Da led til Drotten hans bange Ord!

Til Mægne staaer af min Tillie.

Forund mig hende den væne Naard 1),

For jeg har tjent dig trolig i Gaard.

Al Elskov man fanger Sorgen.

Men Drotten blev ham saa krus paa Stand,

Dryffgaleu ham stemt udskjelder:

Hvad rykkes du dig, du Hadingsmand 2)!

Alt sigt du en Drot formælder.

Hvor er din Moder, den usle Sivk 3)?

Hos Træl hun laae, da hun dig undsk.

Al Elskov man fanger Sorgen.

Tie qvar, Storlati, med Hadings Ord!

Saa Olger sin Tale vendte:

Blid

1) Vige.

2) Den som er født udenfor lovligt Egtteskab.

3) Skjæge.

Blid, Hælseslod i mit Hjerter boer,

End Frender jeg aldrig kjendte.

Blandt Sværdetræk og blandt Straaleregn 1)

Der kjender Hugin 2) den ægte Thegn 3).

Al Elskov man fanger Sorgen.

Det var Drot Nage paa Vellingøborg,

Saa glevst han tog paa at kjelde.

Han gjorde Nagne og Olger Sorg.

Han freg, saa Væggene gjelde:

Dg ingen fanger min Datter skjon,

Ser hende sætter en Kongesøn.

Al Elskov man fanger Sorgen.

Men Elskov ganger for Jarlegjæst,

Der giftes nok ellers ilde.

Kun

1) Kamp, Regn af Vise.

2) En af Fjælner's 10. Odins Navne, der tilligemed Munin fløj Verden om, og berettede ham Alting. Wille. P. 12.

3) Tapper Helt.

Kun det staaer fast, naar de blive søk,

Som hellere søstes vilde.

Den kommer nødig i Brudens Arm,

Som ej har været i Møens Varm.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Og Rigne hørte, at ledet slog,

Hun løb da til hosen Tinde.

Der saae hun Olger af Borgen drog,

Saa stride de Taarer rinde.

Men Djet grad og et Hjertet loe,

Hun soer ham evig og evig Tro.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Det var Helt Giærel paa Waages De 1),

Til ham lader Olger stande.

Han saae tilbage til vane Møe,

Tungmodig han reed ad Estrande.

De

1) Waagee, der ligger ligeoverfor Trybkefjøbing.

De blev Høstbrødre i Frankens Fog,

Til ham nu Olger mod, Corrig drog.

Al Elsker man fanger Sorgen,

Malfrede falder den Gangerpilt 1):

Saa fús du Olger opsøge!

Hun skrev det Lombrev saa kæng og snildt,

Dg satte de Ord saa snøge.

Du Pilt, jez giver dig Guld, saa prud,

Du gaae til Olger formummet Bud.

Hun raader de ramme Runer.

Dg Olger snarlig det Lombrev fik,

Ej maatte det ham fornøje.

Alfides i Giorels Borg han gif,

Der læste hans rødde Dje:

Hvidhaaret Mand snart til Valhal gaaer,

Med mig da hans Borg du i Fæste faaer.

Hun raader de ramme Runer.

Den

1) En Dreng, som brugtes til at løbe Brender.

Den Gangerpist fik af Olger Svar:

Min Helsen du Malfred sig:

Min Tro til Ragne jeg jættet har,

Jeg hende vil aldrig soige.

Jeg helsef Malfred som Søster Søn;

Men Ragne jeg længe gillet i Ven.

Uf Ekføv man fanger Sorgen.

Drot Nage bygte saa højt et Skuud

Alle dybest i Thrymnes 1) Lunde.

Der satte han Ragne i Skemmar: Buur,

Bevogtet af glubste Hunde 2).

Og den, som trøster sig did at gaae,

Han

1) Har nok været en Skov, der nu hedder Tromnes, omtrent en halv Mil fra Bellingborg. Maaskee har denne Lund ved Soen været helliget eller blot opnaant efter Thrymer, Overherren over Thufferne.

2) Skemmar: Buur, var et løvligt Sted, hvor unge Væer husefattedes i Forvaring, og man har adskilligt Sagn om Elænder og Bjørne, som ere satte til at bevogte dem. De Danske Hunde var paa hiin Tid meget frygtelige.

Han skal, ved Odin, en Ufærd faae.

Alf Elfvog man fanger Sorgen.

Bert 1) sidder Freya i Døfers 2) Tal,

Hun gjaldrende Malfred hilder.

Hun kuytter Runer 3) i Folvangs Sal 4)

Det Malfreds Tanker forvilder.

Tungmodig ganger hun ud og ind,

Til Olger staaer hendes Hu og Sind.

Hun raader de ramme Runer.

Og vil du ligge i Malfreds Arm,

Naar Hage til Balhal ganger,

Saa

- 1) Fortrinlig, ypperst.
- 2) Døfer er et almindeligt Navn paa alle aander lige Væsner af Dvindelfjønnet. Her gaaer det for Gudinder. Ellers var det ogsaa et Slags Hornet, tillige Følger, der vare enkelte Menneskers Skitsaander.
- 3) Runer brugtes til at skrive med; man foresvigede Heltens Minde, ved at indbugge Runer i Bantastene eller Mindestene; det er ikke afgjort naar denne Skik blev indført; desuden brugte man Runer til at gjaldre med; bedrive Trolddom og Hæveri.
- 4) Freyas søregue Volig.

Eaa skal du ligge saa trog og varm,

Dg Bellingeborg du fanger.

Men Olger lover sin Ragne Tro.

Om Malfreds Hjerter sig Sorger suoe.

Hun raader de ramme Runer.

Naar Stenen flyder til Landet frem,

Dg Ravnene worde hvide,

Naar Hinden Jeger i Eggers Hiem 1),

Dg Fissen springer paa Lide,

Skal Olger hvile i Ragnes Arm :

Eaa soer Malfrede i vilde Harm.

Hun raader de ramme Runer.

Men Olger beder de vilde Dyr

Om Dagen i Thrymurs Lunde.

Om Natten ind han til Ragne tyer,

Han lokker de glubste Hunde.

Tr

1) Havet, som Eger var Gud for.

Fra Elfvos Volig saa narle hver,
 Naar Parken spoger og Dagvor gæver.
 Af Elfvos man fanger Sorgen.

De baade mødtes i lugnfare Lund, 1)
 I Thronnæs Skov kom de sammen.
 Han var saa vakker, og ven var han:
 Der fik de saa møgde Gammen.

I Stofnæs 2) Glæde blev Matten kort,
 Ved Daggry iler han hastig bort.
 Af Elfvos man fanger Sorgen.

Saa ofte sneg han ad duggte Sti,
 Og naaede til Ragnes Kammer.
 Sin Nem hans Elske modtog ham i,
 Det voldte dem vistnok Jammer.
 Om

- 1) En Lund begyver til saadan Færd, som seer i Lugn 3: Stilhed. Wille. P. 43
- 2) Egentlig Stofn, giver meget til at opvække Kierlighed hos Mandfolk og Fruentimmer; efter hende kaldes Kierlighed Stofn, et Ord, som ikke kan siges i Vers. Wille. P. 61.

Om Matten er Olger i Ragnes Arm,
 Det vidste Malfred og græd af Harm.
 Alf Elskov man fanger Sorgen.

Dg Ragne kruser hans hvide Haar,
 Hun klager Freya sin Avide:
 Du raader for, hvad Ende det naaer,
 Naar Ragne det faaer at vide.
 Men Ragnes Klage ved Maanelns
 Helt Olger dæmper med hede Rns.
 Alf Elskov man fanger Sorgen.

Dg Olger kysste den røde Kind,
 Han klager Ragne sin Angest:
 Om Malfred vidste, jeg gaaer herind:
 For hende jeg fast er bangest.
 Men Ragne tog ham i hviden Arm,
 Og Angest svandt af hans glade Varm.
 Alf Elskov man fanger Sorgen.

Men Malfred veed det; i Nattev søm

Hun græd saa bitter og klagte.

Elet Juret sov hun i alle dem,

Hun græd endnu, naar det dagte.

Udtomt af Taarer nu Hjertet er.

Ne Ve dem, Ve, hun græder ej mæ!

Hun raader de ramme Ruuer.

Fra Borgen sjernet en Lund der staaer,

Det er saa sort i dens Skygger.

Did Malfred ene ved Midnat gaader;

Hvor Bolen 1) bag Højen ligger.

Der Egemistel 2) og Ruder 3) groer,

Hugorme hvislende der sig snoe.

Hun raader de ramme Ruuer.

H 2

Der

1) Euaakoner; det var anseelige Personer paa den Tid, som siden maatte overlade Jorden af deres Næringsvej til Munkene.

2) Viscum. Linn. Gen. Pl. 895.

3) Ruta. Linn. Gen. Pl. 374. Vegge disse Slags Urter stod i stor Anseelse paa den Tid, og brugtes til Lægedom og andet.

Der Vølen tastet med Angerbod; 1)

Hun rynked den brune Næse, 2)

Da Trin hun hørte af Menneskefod, 3)

Og fult tog hun paa at hvæse. 4)

Men myg som Slanger; hun griver huul, 5)

Da Raffredviser det røde Guld, 6)

Hun raader de ramme Runer. 7)

Urvakurs Dre, 8) Alsvidurs Hov 2)

Skal Runerne taus indgraves, 9)

Fra Højre til Venstre med Raavneklø, 10)

Om Midieaet skal de staves, 11)

Og

- 1) Det gamle Nordens Ideal paa Udfærdighed; gift med Loke, megen Ulykkes suedige Dvælgemand, og ved ham Roder til tre Alverer, der var Ulfernes meget fiendte. Hendes Navn er Ulykkes Forkynder; hun var en Gæst i Jotunheim og boede der i en mørk Hule.
- 2) Urvakur og Alsvidur ere Solens Heste; des ses Dre og Hov, som det øverste og nederste, betynder altsaa Morgen og Aftendæmning. Ved den Tid skulde Runerne indgraves. Conf. Torfaeus Ser. Dyn. & Reg. Dan. L. I. c. 2.

Dg den, som staver, vindhullet staaet

I gjaldret Uld af de sorte Saar.

Hun raader de ramme Runer.

Ramruner ruller i Volsens Haand,

Hun reiser de røde Flammer.

Ørunen 1) bindes med Wirkeshaand.

Dg bankes med blodig Hammer.

Det redest taus om Midieuat,

Bed Sang af Ugle og Ekris af Kat.

Hun raader de ramme Runer.

§ 3

Ru

- 1) Øruner brugtes enten til at forekomme Gist i Mlet med eller til at blande den deri. Der var Runer til adskillige Slaags Brug: til at skaffe sig Sejer med: til at hjælpe i Varnes nød: til at undgaae Skibbrud: til at læge Sygdomme. See Brühilds Sang, samles steds. Ved Runernes Trylleri gjorde Odin Rindur vanvittig, da han lønede hans Kjerlighed med idellige Drefsigener. Wille. P. 31. I Runa Capitula gjør Odin Ord af, at han veed Sange, som ingen Rødges Viv og intet Menneskes Son veed, og hvor med han kan bryde en Livendes Sind. Runerne kaldes ramme 2: barste, stærke.

Nu malkes Roen ved Maanegry

Dg mases de bittere Ruder,

Det spruder højt af Nidhuggers 1) Spy,

Det spruder, Knittrer og spruder.

Paa knittrende Flaamme et Væger staar,

Dg den, det tommer, til Helhjem 2) gaaer.

Hun raader de ramme Runer.

Men Easten sydes ved Surturs 3) Ild,

Det syder; man bæver ved Lyden.

Ja Blod af usodte blandes til,

Nu blaaner Ilden om Gryden.

See Helhjems Væger, see fylde det er;

Nu

1) En meget giftig Slange ved Brønden Hvergelmer i Nastroud, de Ugudeliges Polig esster Døden.

2) Eller Niflheim; der boede Hel, Dødens Gudinde. Hun var en Datter af Loke og Annerbode.

3) Surtur var den øverste Gud i Musvelsheim 3: Jidverdnen. Han var Aserne fiendt og skulde engang ødelægge dem og sætte Bersen i Brand.

Nu falder Flammen, nu staaer det der.

Hun raader de ramme Runer.

Men den, som kommer hvor Vølen boer,

Skal frygtes, hades og frygte;

Dens Hjerter styrkes til Frænde: Mord,

Dg bort de Følgier 1) flygte.

Da Malfred gik hjem for Morgengry,

Hun saae saa vildt i den sorte Sky.

Hun raader de ramme Runer.

Hun falder den snare Gangerpist:

Mit Bud du til Ragne gange.

Hun satte det Lønbrev freng og snildt,

Men Ragne læste det bange:

Lad være hvad saa dog være maae,

For mig maa Ragne sin Olger faae.

Alf Elfvog man fanger Sorgen.

§ 4

Men

1) Venstabelige Mander, som ledsagede og beskyttede Mennesket.

Men Olgerå Konsti ved natlig Ekse

Vor Fader har saacet at vide.

Saa sus fra Thrymnæsse Lund I stye!

Dg ikke I maa forside:

Seg selv skal rede den snare Flugt,

Dg did jeg kommer, naar Dag er slukt.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Flux Olger gjordede suaren Hest,

Til Ragne en spættet Sanger.

Saa rød, saa stille til Buret næst

Bed Aftendæmring han langer.

Der er saa dunkelt, han er saa tyd,

Dg Rogen 1) svæver i Maanelys.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Dg taus til Ragne han sniger sig:

Kom, Elste! see Freya vinker.

211

1) Duggen.

Elf Baages D: skal du følge mig,

Før Dagmors Stjerne os blinker.

Helt Giærel er min Fostbroder tro,

Hos ham skal vi bygge og boe i No.

Uf Elfvod man fanger Sorgen.

Lad see! naar andet dog see ej kan!

Saa Ragne med Taaret mælder;

Med dig jeg drager saa fro af Land,

Ekjondt ilde det Moen hælder 1).

Farvel, min Søster! vor Fader trost,

Eugang var Ragne hans Haab og Lyst.

Uf Elfvod man fanger Sorgen.

Lad være! hvad saa dog være maa!

Det Malfred tungmodig klager:

Hos Fremmede skal dit Fæstebøl staae;

Snart Ragne til Odin drager.

H 5

Da

1) Skilker sig, anstaaer.

Da Olger kommer til Bellingborg,
 Der skal han bygge foruden Sorg.
 Af Elskov man fanger Sorgen,

Malsfrede venlig med Ragne gik:

Vær frejdig, neddys din Smerte!
 See her, min Søster! en kraftig Drik,
 Den styrker dit bange Hjerte.

Dg Ragne modtog den med venlig Tak;
 Hun drak saa trostlig, sin Dod hun drak.
 Af Elskov man fanger Sorgen.

Men Hinden vaagned' af ængstligt Blun,
 Dg Binden hviinte i Tengen;
 De Alfes 1) gisped' i mørket Lund,
 Dg Dyser sukked' paa Engen;
 Da Malsfred gav Ragne sit Afstedskys.

Mens

1) Mander, til hvilke man ofrede; der var baas
 de onde og gode iblandt dem. Man see hos
 Wille. P. 65.

'Mens Elven svæved' for Maanens Lys.

Uf Elfov man fanger Sorgen.

Din Drik er stærk, den gjør Blodet qveg;

Klart Nagelils Dje lyser.

Da blev Malfrede snart rød, snart bleg,

Højt sukke Alfser og Dyser.

Men Mague søsterligt Afskedslys

Til Malfred giver ved Maanens Lys.

Uf Elfov man fanger Sorgen.

Den bange Vandrer gaaer taus med Gru,

Eivitsen 1) i Muren vipper.

Nu synger Uglen sin Sang: huhu!

I Bogtoppen Binden vipper:

Da traver Olger med Mague bort.

En ventlig Dale gjer Besjen ført.

Uf Elfov man fanger Sorgen.

H 6 Dme

1) Gaarefjellingon, eller: som man efter Grædsken kalder den, Gryllen.

Ømt led til Malfred det sidste Farvel,

At svare hun vægter ikke.

Det former rædsomt i hendes Sjel,

Ein Søster hun gav at drikke:

Saa venlig Ragne mig sagde Tak,

Hun drak saa trossig, sin Død hun drak.

Uf Elfov man fanger Sorgen.

De væne baade saa raske reed

Bed Skinnet af blege Maane.

Om Rinden bleg og om Hjertet heed

Begyndte Ragne at daane.

De holdt i Dalen, en kold Drik Vand

Uf Olgers Haand satte Ragne istand.

Uf Elfov man fanger Sorgen.

Bed Thorstrop Lund de at hvile holde,

Saa underlig stærk hun svæder;

Og angstlig Klager: det er saa koldt,

Den Vejse min Død bereder.

O Ja, min Olger! forinden Dag

Din Ragne i Døden hviler.

Men Olgers Hjerte gaar Slag i Slag,

Ham Taaren fra Øjet iler.

Han trester Ragne med venligt Ord.

Hun leed saa saare af Waande stor.

Al Elfvod man sanger Sorgen.

Dg under svedte Gangerens Rng,

Som Binden dens Fjed var lette.

Da fierte 1) Ragne: jeg er saa syg,

Paa Jorden du ned mig sætte!

Flux ind i lugufare Lund han foer,

Der sat' han hende paa grønne Jord.

Al Elfvod man sanger Sorgen.

Et dybt, et skønnende Suk hun drog,

Hun baardes 2) med navnløs Waande.

Et Afstedsblik hun til Olger slog,

Dg

1) Klagede.

2) Kjampede, stred.

Og gispende drog hun Nande.

Mig tørster saare, en kold Drik Vand,

Min Olger! hent, at jeg lædkes kan.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

O Malfred, Søster! din Drik var stærk,

Den stærk mig om Hjertet brænder.

Hun gisper stille af Bæe og Verk,

Og knuger de matte Hænder.

Men Maanen skint saa blodig rød,

Da Ragnes Sukke i Lunden lod.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Men dybt i Lunden den Smaafugl sang

For Olger fra højen Dviste:

Forgjebes er efter Vand din Gang,

Det Suk, hun drog, var det sidste.

Hans Legem røstet, han blev saa kold,

Han sank i Knæ ned paa grønne Vold.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Til striden Na han sig skynder hen,
 Og Hjelmene han gjer til Rande,
 Han Ragnes Helledræt 1) naaer igjen,
 Med iskold Sved paa sin Pande.
 Død ligger Ragne paa Kolden Jord,
 Han gøfer, standser, ej kender et Ord.
 Af Elskov man fanger Sorgen.

Paa grønne Lide saa Kold og lav
 I Østerkoven mod Norden,
 Der taus han satte sin Ragnes Grav;
 Lungmodig han grov i Jorden,
 Der saae man Graven ved Dagmorsgrøn,
 Da Solen blinked fra taaget Skyn.
 Af Elskov man fanger Sorgen.

Til Kamp og Døden! han raaber vild;
 I Rase med Sværd sig gjorder:
 Waagn op, Drot Uge! og græd og swil,

See

1) Dødsfeng.

See her er din Dattermorder!

Det gjelder Lydt i Drot Aages Gaard,
Det vilde Raab til hans Pre naaer.

Alf Elskov man fauger Sorgen.

Ham Aage moder med drager Sværd,

Ej Oldingen knyter at svare.

Ad aaben Mark til en blodig Færd

Saa rause de baade fare.

Dg rad fra Tinden seer Malfred dem,

Hun seer til Døden dem drage frem.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Det første Olger sit Sværd uddrog,

Da raabe Malfred af Smerte.

Men da Drot Aage til Olger slog,

Da bristede Malfreds Hjerte;

Thi Olger faldt i den Ulids Færd,

Men Aage sank i sit eget Sværd.

Alf Elskov man fanger Sorgen.

Til Maanen.

(Oversat af det Engelske *).

Mattens Dronning! ved din blege Skimmer, **)

Vandrer jeg med henrykt Phantasi:
 Seer i Vækkens Speil din Straaleglimmer;
 Seer hvor Skyer svømme dig forbi.

Og naar da, din blide Klarhed sinner
 Venlig paa mit kummerfulde Bryst,
 Tænker jeg — maaskee den Usle finder
 Engang Fred hos Dig og varig Trost.

Fors

- *) Originalen er en Sonnet af den, i denne Digterart, saa høldte Mistress Smith, men da Oversætteren fandt sig formeget bundet ved at beholde Sonnetten's Form, valgte han et andet Versemaal — Skulde ikke Hr. Haste ville paatage sig at omplante disse skønne Sonnetter paa dansk Grund? Han var uden Tvivl Manden: især vilde jeg have ham ansøfalet den gandske fortryllende: Should the lone Vnderer.
- **) Dette Ord bliver vel afviist som: tydsk; men jeg veed intet at satte i Stedet for det.

Jordens Lidende maakee Skal stige
 Efter Døden til dit lyse Land.
 Kummers Søen Skal engang i dit Rige
 Glemme denne tunge Prøve : Stand,
 Lyse Klode ! snart Du mig modtage !
 Jeg er træt af Jordens megen Plage.

T. T.

Hans Wilhelm Riber.

(Gravskrift.)

I Liv og Død var han sin Ven, som Dyden, troe.

Blid, som hans Hjerte, være her hans Røe !

Sander.

Et

Et Vinter-Stykke.

(Efter det Engelske.)

Det var en Vinteraften, og stærkt drev Sneen ned,
 Dg vildt foer over Heden, den barste Wind afsted;
 Da en forloren Pige, forvildet i sin Gang,
 Ein Slut til Varmen trykked' og klageligen sang:

"O grusom var min Fader, som mig paa Døren jog,
 "Dg grusom var min Moder, som sigt et Eyn fordrog,
 "Dg grum er Vinterstormen, som ryster mig med Ruld,
 "Men grummet han, som bytted' min Kierlighed for
 Guld.

"Tys, Tys, vær roelig Lille og varm dig i min Varm,
 "Ik lide din Fader tænker paa al vor Nød og Harm.
 "Skiondt grum han er - dog vidste han hvad vi lide her,
 "Han i sin Favn os værned' mod barste Nordenveir.

"Du

"Du fryser saa min Vedste, dit Liv snart svinder hen.

"O lad min varme Taare oplive dig igjen.

"Men af omsonst — min Taare jo fryser, før den falde.

"O arme, arme Moder du har nu mistet Alt."

Nu sank hun ned forkviolet paa sammendrebne Sne,
 Og sonderknust af Smerte bejamred lydt sin Bee.

Ein Slut hun ved sig lagde; — et Kys paa blege Mund

Hun trykte — saae mod Himlen — og sank i Dødens

Blund.

T. T. T.

I Eremit, Hytten ved   r.

Du, som søger Fryd i Daarers Brimmel,
 Flye Du langt fra eensom Stilheds Boe!
 Du, hvis Barm er stille Glæders Himmel,
 Iye Du hid og nyd den Wiises Noe!

Her skal ingen Larm dit Sind adsprede,
 Naar Du trat af Sværmen, onsker Fred,
 Her Naturens Under sig udbrede
 I en stian Afvevling ved hvert Fied.

Leve dette Steds Forskionnerinde!
 Ofte lokke Vaaren Hende hid,
 Og ved Synet af sit Bærk hun finde
 Lommen for sin ædle Smag og Flid.

T. T.

Selskabsfang.

Mel. Naar jeg drikker, Amphion, o. s. v.

Tornesuld et Livets Bei,

Ufseet Rosen ofte blegner,

Kummets Søn den skuer ei,

Mismod om hans Hierte begner.

Chor. Lad os binde Glædens Krandsse,

Lad os plukke Roserne,

Ingen Veemods Taare standse

Vore Glæders Nidelse!

Blidt er Huldgudindens Emil,

Hun til Glæde os indbyder,

Trætte Vandrer, nyd og hvil,

Snarlig Dødens Stemme lyder.

Chor. Venlig hun sin Haand os rækker

Her til skyldfrie Dands og Lyst,

Hendes Bink til Fryd os vækker

Og opflammer vores Vryst.

Haand

Haand i Haand med trofast Ven

Groe vi Livets Bei betræde,

Uden Sorg vi vandre den,

Ehi vi skionne paa dens Glæde.

Chor. Dands og spøg igiennem Livet,

Støvers hulde Rald er Fryd,

Kjærlig har Naturen givet

Dette Bud: Vær klog og mynd!

H. W. Lundbye.

Guld:

Guld=Aldersens Fornøjelse.

Hvi klager man, at Jorden fejler

To meer og meer fra Orden ud?

Hver i sit eget Hjerter, ejer

Hiin første Skat, vi fik af Gud.

Elst kun, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igjen.

Endnu saa nydig Solen daler

Som selv paa Verdens første Dag.

Det samme Purpur Rosen maler;

Sødt toner Philomela's Slag!

Elst kun, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igjen.

Mon ikke Eugens Blomster prange

Saa herligt, som i Tidens Vaar?

Forsømme Larkens Morgen-Sange?

Evandt Perlen af Aurora's Haar?

Nej elsk, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igjen.

Hist tindrer mellem Nattens Elsker

Jo Hesperus i vante Glæde;

Endnu Dryaden glad foruher

I Fauners Chor hver Draj sin Krands;

Thi elsk, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igjen.

Har Eban brækket Glædens Bager?

Er Ceres Horn for unlig tomt?

Najadens Urne da ej svæger?

Har Iris recnt sit Bud forsemt?

Nej elsk, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igjen.

Naar saae man Vælken atter sege

Den Vred, den sidste Gang, har lyst?

Har Zephir vel ladt af at spage,

Som forhen, ved sin Flora's Dross?

Nej elsk, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igien.

Naturen er endnu den Moder

Af hvis usforknelige Varm

Udsyde evig hine Goder,

Der blande Fryd i Livets Harm.

Elsk da, og du skal see, min Ven,

Den gyldne Alders Tid igien.

Monjourdans Affledsſang

til ſin Kone).

Min Affledstime nærmer ſig,

Jeg ſnart i Dødens Arme ſegner;

Ej martre fejge Længſler mig,

Dg, for dens Bink jeg ikke blegner.

Jeg doer ſom trofaſt, ærlig Mand,

Men lader her en om Veninde,

Ompændt af Oval, i Enkeſtand;

Jeg vel maa Døden bitter finde.

Ej

-) Monjourdan, Commandant over Eceſſionen Poiffonniers, havde vliſt ſig ſom Ven af Lovene og Conventet, og der ved paadraget ſig Robespierres og Jacobinernes Had, og Navn af Foederaliſt. Han var ſund, et opligt Hoved, elſket af Alle, ſom kjendte ham, ſem og tredive Aar gammel, og havde to til tre hundrede tusende Pores i aarlige Indkomſter! Bevaggrunde nok, for at beklage ſin tidlige Fortgang. Dg dog yrer han den roligſte Tilfredshed indtil det ſidſte Diebt. — Om Stykket har tabt noget af ſin Underlighed ved Overſættelſen, maa Læſerinderne tilgive, ſom uundſaaes ligt ved Indledning i et andet Eprog. End; og i Danſk haaber jeg, det vil læſes med Deets ſagelſe.

Ej meer mit brastue Dje skal
 I Morgen ved dit Smil sig fryde;
 I Morgen Laarer uden Tal
 Fra dine kjalne Dine fide:
 Ja, livløs vorder denne
 Som trykfed' tit en om Veninde
 Til denne elskovsfulde Barw;
 Jeg vel maa Døden bitter finde.

Hvis ti Mars Hæld jeg skabte dig,
 Giv Ngt, at ej min Dugning falder!
 Græd kun et Øjeblik for mig,
 Nhd Glæden i din fejre Alder!
 Naar kun du faaer en anden Ven,
 Og Livet for en om Veninde
 I Fred og Elkov glider hen,
 Jeg ej skal Døden bitter finde.

Fra Dydens lyse Faderland
 Jeg ofte for din Seng skal træde,
 En salig Drom skal gaae foran,
 Og overstraale dig med Glæde.
 Naar kun det rjonue Svanebarm
 Høb en mod mig saa om Ventende
 Alf Elskov atter skulmer varm;
 Jeg ej skal Doden bitter finde.

Hvis Sugget, jeg i Morgen faaer,
 Ej vil med Gæt min Moder falde;
 Hvis Kummer, Reedsomhed, og Nar,
 Ej snart min Fader overvælde:
 Forlad da ej det fromme Par,
 Din Ekjæbne du til deres blinde!
 Du vorde dem, hvad jeg dem var,
 Og end De Livet sødt vil finde.

Frankeman.

Venskabs Værd.

(Efter det Endſke.)

Ej blot for denne Sorgens Dal
 Blev Venskabs Flamme tændt;
 Engang, naar Døkket falde ſkal,
 Bliſt forſt deus' Værd erkjendt.
 Hiſt, hvor en evig Glædens Vaar
 Omſtraaler dine Fjed,
 Hvor varmt for Dunden Hjertet ſtaer,
 Og varmt for Kjærlighed:
 Der ſkal til Thronens Thronens Glæds
 Vort Veſen ſvinge ſig,
 Og Engle Venskabs Myrtekrands
 Skal række dig og mig.
 Vel lige Sjæle ofte her
 Hinanden møde kan,
 Men deres Vaand kun Skygge er
 Mod hiint i Lysets Land.

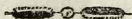
See, Afstedstimen er os nær,
 Uventet os den slaer;
 Dens Binge ej at standse er,
 Ekraft i dens Fodspor gaaer.

Naar nu engang den nærmer sig
 Din Ven med hunle Slag,
 Og dine Kysse standse mig
 Det sidste Aandedrag;

Da, end mit Hjertes sidste Von
 Skal stammes for min Ven,
 Da spørger mig den Trost saa skjon:
 "Vi samles hist igjen!"

Hvor helligt bliver os ej da
 Usminket Venskab her?
 Da, naar engang vi gaae herfra
 Vi aldrig skilles meer!

Frankenan.

R e g i s t e r.

N.		Side
	Janed Aftenbøn. : :	37.
	Til Sophie Th**** : :	44.
	Brev fra Thrine til Claudius : :	54.
	Nytaarsbrev fra Caroline til hendes Mand	67.
Anton Julius,		
	Lilfredsheds : Wife : :	47.
	I et Exemplar af Nytaarsg. f. D. 1797	50.
	Romal og Galvina : :	84.
	Wife : : : :	90.
	Over en Fader : : :	93.
	Portale over den skjønnede Mode, at sige Du	95.
	Froken Anne Cathrines Klagesang over Frands Ranzau : :	115.
		D.

Register.

B.											Side
	Guld = Alderens Fornylse	=	=	=	=						193.
Frankenau.											
	Allvns Rejse	=	=	=	=						60.
	Til Drommene	=	=	=	=						107.
	Bed N. E. Nestseds Grav	=	=	=	=						113.
	Monjourdans Afledsfang til sin Kone	=	=	=	=						126.
	Benstabs Vard	=	=	=	=						129.
Haste.											
	Jenny	=	=	=	=						1.
	Ekjerven	=	=	=	=						24.
	Dvindens Kald	=	=	=	=						25.
	Til Elise B**	=	=	=	=						32.
	Til Marie H***n	=	=	=	=						40.
	Over Nikkes Kanarieflugl	=	=	=	=						49.
	Til Louise N***r	=	=	=	=						64.
Heber.											
	I en Piges Grambog	=	=	=	=						143.
	Til Agnes	=	=	=	=						146.
W. K. Hjort.											
	Intet Forsvar for Hymen	=	=	=	=						69.
											F. Hoegh

Register.

	Side
F. Høegh Guldberg.	
Laura og hendes Fader	123.
Liebenberg.	
Til Blufærdighed	135.
Til Elisa	138.
H. B. Lundbye.	
Selvfabfang	191.
Havels.	
I et ungt Menneskes Stamboog	57.
Sander.	
Til Erncine	103.
J. Smidth.	
Dvandet om Ragne	147.
Lode.	
Amors Pile	99.
T. π.	
Til Maanen	186.
Et Vinterstykke	188.
I Eremit's Hytten ved L—r	190.

Uærente.

Register.

Anævnte.	Side.
Sendebrev fra en Olding til en Brud	27.
Dil Sophie E * *	77.
Prolog paa et Privattheater	82.
Jungen Nytaarsgave	98.
x — y † V a b c.	
Dil den bortrejsende Pina.	139.

